

Adventes Vēstis

2008. gada augusts, #08 (150)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
SVĒTAIS
GARS

LIECĪBA:
DIEVS MANI
ATRADA

NOTIKUMS:
VENTSPILS
DRAUDZEI
100 GADI

JAUNIEŠIEM:
SABATA
LAIKS UN
KOMPROMISS...

DZĪVESSTĀSTS:
VITĀLIJS
UN IRĪNA
MAČNEVI

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	6
Numura tēma	10
Liecība	11
Notikums	12
Dzīvesstāsts	14
Bībele saka	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Citu konfesiju ziņas	23

Gara vadītas pārmaiņas

Augusta beigas ir laiks, kad mēs varam atskatīties uz pagājušo vasaru, atcerēties notikušo un pārdomāt gaidāmo. Mūsu draudzē šis ir arī atbildīgs laiks – ir klāt Latvijas draudžu savienības kongress, kas ir izvērtēšanas un jaunu lēmumu pieņemšanas laiks. Gribas, lai viss, kas notiks gan sirdīs, gan pārrunās, gan sanāksmēs, gan kongresa darba dienās, ir tikai un vienīgi Svētā Gara vadīts.

Šī numura lielais temats ir tieši par Dieva Garu. Par to, kas un kāds Viņš ir, ko Viņš dara mums un mūsos. Droši vien katram var būt savs priekšstats, savas pārdomas un izjūtas par šo tematu. Bet skaidrs ir viens – Dieva Gars ir

ar mums šeit un tagad, Viņš ir gatavs mums palīdzēt un dot pat vairāk, nekā pašlaik prasām un varam iedomāties. Viņš darbojas katrā personīgi, darbojas mājas grupiņās un draudzēs. Viņš ir gatavs nākt, svētīt un dot savu spēku tad, kad mēs tam esam gatavi.

Kristus mācekļi, Garā vienoti, spēja sludināt un nest gaismu. Vai mēs to gribam? No mazas ticības dzirkstelītes mūsu sirdī, ko esam gatavi nodot Dievam, Viņa Gars spēj uzdedzināt lielu liesmu, kas rādīs ceļu gan pašiem, gan apkārtējiem.

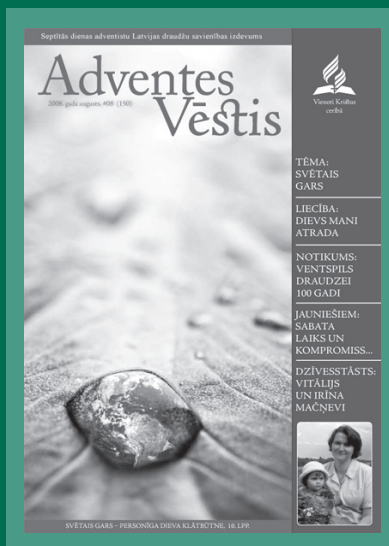
Mēs parasti cilvēciski uztraucamies, kā tas ir iespējams, kā visu noorganizēt, panākt. Dievs visu izdarīs, ja tik mēs dalīsimies ar Viņu savās rūpēs, savās idejās, ja ikdienā iesim ar Viņu.

*Tatjana Tomsone,
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Valda REĶE

Vāka foto:
iStockphoto

Izdevējs:
Izdevniecība PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Par postmodernista domāšanu

Ik pa laikam atskan balsis, ka adventistiem ir jāmainās, bet tūdaļ tikpat daudz balsu to nosauc par nodevību. Zināms, ka mums jābūt laikmeta sālij; tas netieši nozīmē, ka savs laikmets jāpazīst, nevis jācenšas draudzi sargāt kā muzeju ar 19. gadsimtā apkopotām uzskatu sistēmām. Arī jūs gribētu zināt, kādēļ uz mūsu draudzi atnāk tik maz “neticīgo”. Diemžēl muzeji nav topā, un mēs esam spiesti meklēt pieejas šiem postmodernajiem cilvēkiem, pie kuriem piederam arī mēs. Nevienš neliek mainīt uzskatus, bet vismaz to, kā tuvoties pasaulei, kura mums jāglābj. “To dariet, saprazdami šo laiku.” (Rom. 13:11)

Tas bija sen, kad zem racionālisma karoga soļoja apgaismība, bet romantisms visam par mērauklu ņēma siltas jūtas un harmoniju ar dabu. Arī modernisms, kas kristietību bombardēja ar zinātnisko racionālismu, humānismu un aizspriedumiem pret pagātni, ir aizgājis. Izteikts tā piemērs bija komunisma sapņi un ticība lineāram progresam ar tikai vienu tehnocentrisku atbildi uz visu.

Kad šīs uzskatu sistēmas bija apnikušas vai arī nesa vilšanos, nāca nākamās – materiālisms, eksistenciālisms, kas kļuvis par šodienas filozofisko pamatu, piedāvājot ieskatu, ka mūsu eksistencei nav nekāda nolūka, bet katrs pats var radīt sev nozīmi un līdināties savā personīgajā realitātē. Visi šie laikmeti kā sabiedrības spogulis un laikā izstiepta mode uzspiež arī mums savu domāšanas veidu, lai gan vienmēr bijuši prasīgie, kas darbojušies pretī šīm modēm, norādot uz laikmeta trūkumiem.

Gadsimtiem nomainoties, mainījusies arī sabiedrības domāšana, bet daļa kristiešu joprojām cīnās ar modernismu, kura vairs nav. Tagad sabiedrība izmēģina Amerikas personiskās brīvības ideālus, kas čukst: pieņem bezjēdzību, atsakies no sarežģītības, ļaujies modei un paviršībai, spēlējot savu lomu un labi pavadot laiku. Šodien vislielākās grūtības sagādā kopīgas atskaites sistēmas atrašana – cilvēki kļūst aizvien atšķirīgāki; no patiesības jēdziena atsakās pavisam, intelektu aizstāj ar gribu, saprātu – ar emocijām, morāli – ar relatīvismu. Šodien morālās vērtības rada katrs pats. Šodien zināšanu vietā piedāvā “pieredzes”. Pēc aptaujām, vismaz divas trešdaļas amerikāņu uzskata, ka “absolūtu patiesību nav”. Kristietības apgalvojumi tiek atmesti tādēļ, ka pretendē uz patiesību; mūs atstumj par “neiecietību” un savu uzskatu uzspiešanu. Sabiedrības aizraušanās ar aptaujām, vairākuma viedokli pieņemot par patiesību, arī ir laikmeta zīme. Sapludinot patiesību ar izklaidi, bezpersoniskās elektroniskās tehnoloģijas izjauc secīgu domāšanu un līdz ar to jebkādu vienotu apziņu, un cilvēks informācijas jūrā jūtas pazudis.

Kad Rietumu kultūra iepriekšējā gadsimtā piedzīvojusi izmisumu pēc spēcīgākajām ideoloģijām – tādām kā marksisma un fašisma –, seko visa noliegums, kas var beigties ar dziļāko pagrimumu un anarhiju. Civilizācijas pašiznīcināšanās simptomi ir neizvēlīgums, ļaušanās pašplūsmai un aizmirstībai, pārstāšana ticēt morālei un uz radošā gara rēķina ļaušanās dziņām, tā no savām problēmām iebēgot savā izklaidē pasaulē.

Postmodernais cilvēks vēlas praktiski redzēt to, kas DARBOJAS. Nav šaubu, ka arī viņš tomēr dažkārt meklē un uzdod atbildes, bet, ja no Teoriju muzeja darbojas tikai darba laiks, tas viņu neieinteresē. Arī es vēlos ieraudzīt šo darbību – to, kas DARBOJAS. Lai cik nozīmīgas būtu trīs eņģeļu vēstis, pravietojumi un citas detaļas, ja to vienā un tajā pašā veidā maļ atkal un atkal, es miegu ciet. Galvenais ir ticība Jēzum, nevis detaļām. Protams, nav jēgas garīgumam bez patiesības, atmetot skaidro “tā saka tas Kungs”. Tomēr jebkuru pārmaiņu šajā jomā, ikvienu oriģinālu ideju uzskatīšu par mēģinājumu aizsniegt vēl kādu postmodernistu. Kaut vai kampaņa par veselīgu dzīvesveidu, tikai lai nesanāk tā, ka tie, kas ēd gaļu, debesīs nebūs. Šajā laikmetā darbojas tāda evaņģēlistiskā metode, kas iedziļinās neticīgo dzīves un uzskatu pretrunās, “noceļ jumtu”, aizved grēcinieku līdz izmisuma robežai, salauztu, bet atvērtu Dieva žēlastībai. Kamēr postmodernisms dekonstruē (izjauc) visu, tai skaitā patiesību, mēs varam dekonstruēt pašus postmodernistus. Varbūt vajadzētu pārskatīt stagnāciju un uzspiesto vienveidību kalpošanā un domāšanā. Nezinu, kādai tieši vajadzētu izskatīties atbildei postmodernajai pasaulei. Varbūt tā ir aizgājusi pārāk tālu – proporcionāli tam, cik tuvu ir gals. Bet, ja tā nav, esam spiesti meklēt šīs atbildes.

E. Treijs no Jelgavas

■ Neparasts koncerts Cēsīs

„Skaistāk vairs nevarēja būt!”, „Kāds garīgs piepildījums!”, „Tāds koncerts vēl nebija piedzīvots!” – šādas un līdzīgas atsauksmes varēja sadzirdēt 300 klausītāju un vairāk nekā 40 dziedātāju vidū 2008. gada 2. augustā Adventistu Cēsu draudzes dievnamā pēc 2,5 stundu garās koncertprogrammas. Kas gan vēl labāk spēs pastāstīt par to, ja ne pats tā iniciators, organizators, koncerta un Adventistu Cēsu draudzes muzikālās nodaļas vadītājs Alvis Zariņš.

Kad un kā dzima doma par šāda veida koncertu?

Doma dzima pavasarī. Kāds laiks ir jau nodzīvots uz šīs zemes un, lai, pateicībā atskatoties uz to, nebūtu jāsēž tikai pie galda, izdomāju, ka varētu izdarīt kādu labu darbu. Sazvanījos ar draugiem, un neviens neteica nē!

Ar ko tas atšķirās no daudziem citiem iepriekš pieredzētajiem?

Koncerts atšķirās ar repertuāru, kurš tika izvēlēts no melodijām, kuras nāk man līdzī jau no pašas bērnības. Programmā kora dziesmas mijās ar dueti, ansambļa sniegumiem, kvartetiem. Kā jau Cēsīs ierasts, dziedājām „valodās”. Bija arī viesi no Londonas, kuru akapella dziedājumā varēja sadzirdēt viņu ticību.

Vai senās, vienkāršās adventes kora dziesmas tika saliktas kopā ar jaunajām kontrasta dēļ, vai Tev bija kādi citi nodomi?

Koncerta organizēšanā un izpildītāju pieaicināšanā doma bija atdzīvināt pamirusos ansambļus „Ielejas balsis”, vīru kvartetus, kas kādreiz dziedāja Latvijas draudzēs, tādā veidā dodot impulsu darbības atjaunošanai. Arī „Sliekšņiem un griestiem” bija iespēja dziedāt sākotnējā sastāvā. Nebija doma kādu nostādīt uz galvas.

Ko Tu vēlētos ieteikt citu draudžu mūzikas vadītājiem?

Varētu ieteikt atgriezties pie senajiem nošu skapjiem un izvērtēt, tur ir atrodamas dziesmas, kuru saturs ir kā stāsts, veiksmīgi papildināts ar mūziku.

Baiba Bērziņa

■ Kad diena ir par

īsu....

12. jūlijā svinējām 5 gadu jubileju labdarības bērnu centram Zilākalnā. Šajā sabata dienā Valmieras draudze nolēma mūs atbalstīt un rīkot dievkalpojumu pie mums. Tik daudzi pagasta cilvēki ir dzirdējuši par adventistiem, tāpēc šoreiz bija iespēja paskatīties,

kā tad notiek mūsu dievkalpojumi. Pirmssvētku gaidās lūdzām Dievu, lai nelītu, jo bija paredzēts kopā ar draugiem Kungam veltīt visu dienu (arī brīvā dabā). Laika prognozes un draugu zvani par gaidāmajām lielajām lietusgāzēm brīžiem satrauca, bet atbilde bija viena: „Lietus nebūs, mēs visi lūdzam.” Kā gan mēs varējām apšaubīt savu ticību Radītājam! Kā Jums šķiet, lija lietūs?

Pulksten 11.00 sākās svētki. Viktors Geide teica svētrunu un aicināja visus „Nepazaudēt Dārgāko”. Ap plkst. 12.00 bērnu centrs uzstājās ar tēmu „Jēzus mīlestība”. Dzirdējām arī dziesmas bērnu izpildījumā. Šogad muzikālos bērnus īpaši motivēja šī jubileja, lai izveidotu ansamblīti.

Ap plkst. 13.00 devāmies uz tautā plaši pazīstamo Zilo kalnu. Tur, kur apmeklētāji, tūristi vienmēr lūdz svētību no zemes. Mēs dziedājām Tam Kungam slavas dziesmas un lūdzām, sadevušies rokās apkārt tornim. Kalnu ieskandina dziesmas, bet tikmēr lejā... mīļi cilvēciņi rūpējas par maltīti. Ak, kā šādos brīžos, kad ir vairāk nekā simts cilvēku, Dievs pavairo ēdienu!

Ap plkst. 15.00 baudījām mūsu brāļu un māsu sniegto koncertu no Valkas, Rīgas, Cēsīm, Valmieras, Liepājas un citām vietām. Visai kustinošākie brīži bija kopējo dziesmu dziedāšana. Dziesmas vienmēr ir vienojušas cilvēkus.

Te nu liekas, DIENA IR PAR ĪSU! Ap plkst. 17.00 kāds kaut kur ieminējās – laikam pietiks, beidzam. Beidzām ar kopīgo lūgšanu.

„Kāpēc tik ātri beidzāt?” nācās uzklaut pagasta iedzīvotāju sašutumus.

„Es nezinu” – atbildēju, „taču zinu, ka mēs to vēlreiz atkārtosim!”

Mēs nespējam izteikt vārdos to pateicību par atbalstu, ko mums sniedz Valmieras draudze. Paldies par visām lūgšanām un atbalstu ikkatram Latvijā un citās tālākās zemēs, kas par mums lūdz.

*Ilona Berga
Zilākalnā*

■ Svētā Gara klātbūtne cietumā

Kā jau iepriekšējā numurā tika informēts, Jelgavas un Pārlieles cietumā regulāri notiek semināri, kuru mērķis ir atklāt cilvēka patieso vērtību nākotnes perspektīvas gaismā. Seminārs „Stress” bija labs pamats pārdomām un sadraudzībai, kuru rezultātā septiņi ieslodzītie uzvilka baltas drēbes un pagremdēja savu miesu un garu kristību baseinā.

...Uz mūžu ieslodzītie ar lielu nepacietību gaida pirmdienas, kad noklaudzēs dzelzs durvis un koridorā parādīsies „gaisma”, lai saņemtu kādu ziņu no Dieva druvas. Aivars Bojālis pirmdienās neiet pastaigās uz cietuma jumtu, lai nepalaistu garām iespēju satikties. Savukārt Ilmāra Purmaļa kameras biedrs Haralds Miķelis no 218.kameras stāstīja, ka Ilmārs, saņemot trīs latu sūtījumu, slaucīja asaras no savām acīm.

Dzīve ir skaista, bet, par pielaistām kļūdām nākas dārgi maksāt. Neviens taču nevēlas sev ciešanas, bet ciešanas bieži ir mūsu kļūdu sekas. Jēzus rāda mums ceļu uz patiesām vērtībām. Slava Viņam par to.

*Adventistu brīvprātīgais cietumu kapelāns
Rihards Krieviņš.*

Robežas paplašinās

Priekuļu mazā grupiņa katru rītu vērsās pie Dieva ar Jabeca lūgšanu pēc robežu paplašināšanas. Anitra Rause strādā Skujenes pamatskolā par mūzikas skolotāju. Rudenī viņa uzaicināja dažus puīšus pie Druva Gredzena ar klusu sapni, ka kādu reizi šie zēni varētu iepazīties ar mūsu draudzes Ceļa meklētājiem. Pavasarī, kad Priekuļos notika CM nometne, tajā piedalījās arī puīši no Kaives. Vēlāk tika rīkota Kaives estrādes sakopšanas talka, uz kuru devās arī jaunieši no CM. Kaives pagasta priekšsēdētāja Anna Caunīte pateicās par paveikto, par to, ka ir cilvēki, kas šajā tik aizņemtajā laikā atrod iespējas pagasta jauniešu brīvo laiku padarīt interesantāku un daudzveidīgāku.

Gunta Muceniece un Līga Ruttule izteica priekšlikumu, ka Kaivē varētu rīkot regulārus pasākumus bērniem un pieaugušajiem. Pateicoties visu zināmajam interneta portālam draugiem.lv, turpinājās sarakste, kuras rezultātā mūsu draudze tika mīļi uzaicināta sniegt kristīgās mūzikas koncertu Kaives pagasta iedzīvotājiem.

Pirms koncerta lūdzām, lai tie cilvēki, kuriem ir nepieciešams atrast Dievu, to spētu. Koncertā klātesošos uzrunāja mūziķis Aivars Lapšāns, stāstot par savu sarežģīto ceļu pie Dieva. Dziedātāji bija dažādi. Mācītājs Jānis Mucenieks uzrunāja jauniešus. Kad aicināja iznākt priekšā tos, kuru sirdis ir sāpju vai šaubu nomāktas, cilvēki cēlās kājās viens pēc otra. Dziedot pēdējo dziesmu "Mans Dievs ir varens Dievs", klātesošie dziedāja līdzī. Aizkustinājums, asaras acīs... to mirkli grūti aprakstīt.

Jau 2.augustā Raiskuma pagasta estrādē notika kristīgās mūzikas koncerts, kurā arī piedalījās mūziķis Aivars Lapšāns, Anitra Rause ar ģimeni, Kristīne Gredzena un Normunds Ģipslis. Iepriecinoši ir tas, ka pašlaik notiek sagatavošanās darbi, lai septembrī gan Kaives, gan Raiskuma pagatā varētu uzsākt Bībeles studijas bērniem un pieaugušajiem.

Daiga Puriņa

Ģitāras pili

Jau sesto gadu tukumniekus ar laikus sarīpētu jauku garīgās mūzikas koncertu priecē Adventistu baznīcas Tukuma draudze. Koncertu sagatavošanas organizatoriskais darbs gulst uz Dainas Sproģes pleciem, tāpēc nolēmām runāt tieši ar viņu, taču Daina stingri palika pie sava, ka vienam cilvēkam tas neesot padarāms, ka nu jau ilgāku laiku viņai šajā jomā ir ļoti labs palīgs, tāpēc sarunā piedalījās arī Sandra Piene.

Daina: "Jā, tā nu ir iegājies, ka šādu koncertu tukumniekiem sarīpējam ik vasaru. Katru otro gadu aicinām tieši ģitāristus, un arī šogad klausījāmie dziesmas ģitāras pavadījumā. Visu iemīļotais un iecienītais radio žurnālists Aidis Tomsons, piemēram, ir ļoti aizņemts. Tukumnieki iemīļojuši arī savējos – Jolantas Poles un Ērika Kukulīša duetu! Pazīstams ir arī ģitārists, komponists un dziesmu izpildītājs Vilnis Punka no Rīgas. Pēdējos gados koncertprogrammas ir iznākušas tematiskas. Šogad Sandra izvēlējās tēmu "Cilvēka un Dieva attiecības. Daba".

Sandra: "Es jau esmu tā, kas... tikai pārkāpj pāri astei! To, ko sagādājusi, par ko vienojusies Daina, mēs kopā saliekam programmā, un man tā tikai jānolasa klausītāju priekšā. Kad pirmoreiz piekritu vadīt programmu, vēl nezināju, ka tas iepatiksies. Tas izrādījās aizraujoši! Kad zināms, kādus priekšnesumus katrs koncerta dalībnieks sniegs, meklēju tam visam kaut ko vienojošu..."

"Jūsu organizētajiem koncertiem īpašu noskaņu piedod arī vide – Durbes pils plašās telpas."

Daina: "Par to vissirsnīgākais paldies Tukuma muzeja direktorei Agritai Ozolai un Durbes pils saimniecei Daigai Šmitenbergai! Paldies viņām par to, ka nodrošināja mums, ļāva ienākt šajās telpās, kur garīgā mūzika skan īpaši labi, kur garīgumam ir plaša telpa, izpildītājiem – īpaši iedvesmojoša vide! Un nu jau ir tā, ka labu laiku pirms koncerta uz reklamās norādīto tālruni zvana cilvēki arī no Rīgas un citām Latvijas vietām, jautā par iespējām atbraukt un klausīties."

"Kā, pēc kādiem kritērijiem izvēlaties māksliniekus?"

"Iespēju robežās apmeklēju visus garīgās mūzikas koncertus, dažādus salidojumus un citus pasākumus, ko organizē Baznīca. Tad arī izvēlos, ko varētu piedāvāt tukumniekiem, ko uzaicināt uz mūsu pasākumu. Šogad, piemēram, patīkams pārsteigums visiem bija skaņdarbs vijolei un ģitārai, jo šāds salikums vēl nebija dzirdēts."

Brīvžurnāliste Marija Anmane

„Dzīvais ūdens” – Ērgļu Brakos

2. augustā Blaumaņa muzejā Brakos jau 6. gadu notika garīguma diena. Mācītājs Ārijs Glāzers sanākušos dēvē par „Braku saimi”, kas pulcējušies saimes istabā uz Dievvārdiem. Ārijs iejūtas namatēva lomā. Viņš atzīmē, ka „Braku saime” ar katru gadu pieaug un paliek kuplāka. Šoreiz garīguma dienā iekļauta tēma par ūdeņiem Bībelē, Brakos un Blaumaņa darbos. Par nepabeigto Blaumaņa darbu „Dzīvais ūdens” stāsta Elfrīda Millere. Mācītājs Ārijs aizved mūsu domas pie „Dzīvā ūdens”, kas tiek piedāvāts Bībelē, pie Avota, no kura var dzert un neslāpst, kur var mazgāties un veseloties.

Pēc garīgajām pārdomām pie Pirts Dīķa notiek maltīte, pēc tam ejam apskatīt Pirtsgravas avotiņu. Tur varam izbaudīt avota ūdeni un arī atvēsināties.

Pēc pastaigas mācītājs Juris Bite aicina klātesošos dalīties brīnišķīgajos Dieva vadības piedzīvojumos. Valdis Beļavnieks dalās atmiņās par uzticēšanos Dievam padomju režīma laikā. Atrodoties armijas cietumā, māte gatavojusi paciņu ar auzu pārslu cepumiem, starp kuriem bija saburzītas Bībeles – Dzīvā Vārda – lapiņas. Ceļā cepumi bija sadrupuši, bet Valdis priecīgs no drupačām „makšķerējis” ārā dārgās lapiņas. Bībeli tur nedrīkstēja sūtīt. Viņš sajūsmināts rakstīja uz mājām: „Paldies par visu, bet īpaši garšoja „auzu pārslu cepumi””. Šī pasākuma noslēgumā Braku „saimniece” Anna Kuzina pateicās Ā. Glāzeram un aicināja nākošajā gadā atkal vadīt garīguma dienu.

Maija Žube

Sludinājumi

Sveicam!

Sūtām sveicienus dzimšanas dienā Rēzeknes draudzes jūlija jubilāriem: vecmāmiņai Jekaterīnai Neikurei 98 gadu jubilejā! Un mācītājam Mikum Kaimiņam!

Novēlam jums abiem stipru palaušanos uz Dievu un klusu Viņa klātbūtni katru mirkli.

Rēzeknes draudze

Laikā no 2008. gada 28.septembra līdz 4. oktobrim Vispasaules Adventistu Draudzes veselības nedēļas laikā Adventistu Rīgas VII draudzes telpās Rīgā, Ģimnastikas ielā 43, notiks īpašs seminārs.

Programmā plānots:

1. Veselības izstāde (*Health Expo*), kurā tiks veikti dažādi veselības mērījumi un testi, plānota sadarbība ar Latvijas Diabēta Asociāciju. Vada pieredzējuši veselīga dzīvesveida atbalstītāju komanda, atbildīgā persona Ansis Roderts.

2. Veselības lekcija, plānota Loma Lindas Universitāti absolvējušā un vairāk nekā 10 gadus ASV praktizējošā acu ķirurgijas speciālista, ārsta Arthur W. Giebel piedalīšanās.

3. Bībeles lekcija, vada Baltijas ūnijas prezidents Valdis Zilgalvis.

Aicinājums: lūgt Dievu par pasākuma sagatavošanu un norisi. Piedalīties ielūgumu izplatīšanā.

Sīkāka informācija: Adventes Vēstu 2008. gada septembra numurā;

Sākot no 25. augusta – pa tālruniem 29463322 (Konstantīns) un 26543781 (Ansis).

Adventisti – valsts atzīta reliģija Lietuvā

Lietuvas valdība 15. jūlijā pasniegusi Septītās dienas adventistu Baznīcai apliecību, kas apstiprina, ka Adventisti kļuvuši par valsts atzītu reliģisku organizāciju.

Tas savukārt ļauj iegūt noteiktas valsts subsīdijas un nodokļu atlaides, kā arī atbrīvo teoloģijas studentus un garīdzniecību no militārā dienesta.

„Valsts atzīšanas statuss Septītās dienas adventistu baznīcai Lietuvā nozīmē to, ka valsts novērtē Baznīcas ieguldījumu sabiedrības un kultūras dzīvē,” saka Adventistu Baznīcas vadītājs Lietuvā Bertolds Hibners. „Es ceru, ka Baznīca

to uzskatīs kā stingru pamudinājumu kalpot un pasludināt sabiedrībai evaņģēlija labo vēsti.”

Lietuvas likums reliģiskās organizācijas sadala četrās kategorijās: tradicionālās, valsts atzītās, reģistrētās un neregistrētās. Tikai tradicionālajām un valsts atzītajām reliģiskajām organizācijām nav jāmaksā apdrošināšanas maksājumi par garīdzniekiem un citiem nodarbinātajiem, kā arī nav jāmaksā nodokļi par tādiem pakalpojumiem kā elektrība, siltums un telekomunikāciju sakari.

Lai iegūtu valsts atzinību, Lietuvas likums nosaka, ka netradicionālajai organizācijai jābūt reģistrētai valstī vismaz 25 gadus. Jāatzīst, ka pirmā Adventistu draudze Lietuvā izveidota vēl 1919. gadā.

Norvēģijā pērk grāmatas

Kopš vasarā ar grāmatu tirdzniecību sāka nodarboties trešo pasaules valstu studenti, pārdoto grāmatu skaits pieaudzis par 20 procentiem. Tā secinājuši Norvēģijas izdevēji.

Kolportieru kustība (tie, kas pārdod grāmatas ārpus tirdzniecības vietām – mājās, darbavietās vai citur) Norvēģijā šogad svin 100 gadu jubileju. Tam par godu Adventistu izdevniecība *Norsk Bokforlag* nolēma piesaistīt darbā 55 studentus no dažādām adventistu universitātēm Kenijā, Tanzānijā, Ugandā, Nigērijā, Haiti, Indijā un Ganā. Daudzi Norvēģijas adventisti palīdz šo valstu studentiem apmaksāt viņu studijas. Un lai sagatavotu viņus nākotnes darbam draudzēs, izdevniecība nolēma uzaicināt 55 studentus uz Norvēģiju pārdot grāmatas. Norvēģija ir viena no nedaudzām Eiropas valstīm, kur atļauts literatūras evaņģelizācijai piesaistīt cilvēkus no citām valstīm.

Studenti Norvēģijā pavada tikai vasaru. Daži pat nopelna tik daudz, ka var atbalstīt savas ģimenes un varēs daļēji paši finansēt savas studijas.

Adventistus nepazīst

Adventistu Baznīca Austrālijā un Jaunzēlandē pasūtīja profesionālai socioloģisko aptauju firmai veikt pētījumu par to, ko šo valstu iedzīvotāji zina par adventistiem. Un rezultāti nav iepriecinoši.

Apmēram puse iedzīvotāju atzīst, ka neko nezina par šo konfesiju. Turklāt starp jaunākiem cilvēkiem vecumā no 18 līdz 34 gadiem 70 procenti atzina, ka neko nezina par adventistiem.

Adventistu Baznīcas vadītāji atzīst, ka skaitļi ir satraucoši. Vienīgais, kas iepriecina šī reģiona adventistus, ir fakts, ka vairāk cilvēku adventistu kustību saista ar veselīgu dzīvesveidu.

Vairākums aptaujāto zināja, ka adventisti ir pasaulplaša kristīga konfesija. Tomēr krietni mazāk aptaujāto zināja, ka adventistiem dievkalpojumi ir sestdienās. Tāpat vairums nezināja par adventistu skolām un slimnīcām, kuru šajā reģionā ir krietni daudz. Bēdīgi, bet trešdaļa austrāliešu uzskata, ka adventisti ir „pārāk noslēgti un uz iekšu vērsta” Baznīca. Uz jautājumu, vai adventisti savu vēsti pasniedz pozitīvi, 70 procentu atbildēja, ka nav par to pārliecināti. Daudzi aizbildinājās ar informācijas trūkumu.

Aptaujas pasūtītāji atzīst, ka rezultāti liks nopietni domāt par to, kāpēc austrāliešiem un jaunzēlandiešiem ir šāds priekšstats par adventistiem. Bet Vispasaules Baznīcas Komunikācijas direktors R. Dabrovskis uzskata, ka šādas aptaujas vajadzētu veikt arī citviet pasaulē.

Reliģiskās brīvības svinības

45 tūkstoš angoliešu bija sapulcējušies sporta stadionā Luandā, lai svinētu reliģiskās brīvības svētkus. 2002. gadā Angolā beidzās 27 gadus ilgušas pilsoņu karš, un valstī tika nodibināta reliģiskā brīvība.

Festivāls, kas ir lielākais līdz šim šāds pasākums, sākās pēc tam, kad beidzās trīs dienas ilgušais Reliģiskās brīvības kongress. To sponsorēja Starptautiskā reliģiskās brīvības asociācija, un tajā piedalījās 600 delegāti no Dienvidrietumāfrikas un visas pasaules.

Kongress un tam sekojošs festivāls ir Adventistu Baznīcas Sabiedrisko attiecību un Reliģiskās Brīvības departamenta ideja. Pasākuma organizētāji uzskata, ka mērķis nav tikai izteikt pateicību par reliģisko brīvību valstī tās atbalstītājiem, bet arī iedrošināt vietējos politiķus un atbildīgos cilvēkus turpināt iesākto politiku tādu, kas nodrošina brīvību ticēt.

„Vienīgā alternatīva reliģiskajai brīvībai ir neiecietība un vajāšanas,” saka Starptautiskās reliģiskās brīvības asociācijas ģenerālsēkretārs Džons Grācs. „45 tūkstoš cilvēku, kas piedalījās festivālā Luandā, izdarīja izvēli starp brīvību un vajāšanām. Viņi izvēlējās brīvību.”

No ziņu aģentūras ANN ziņām

Elīna Ģipsle,
adventistu Rēzeknes
draudze.

www.pasaulesgals.lv

Jau kopš šī gada aprīļa pasaules interneta tīmeklī ir atrodamā interesanta kristīga mājas lapa ar nosaukumu pasaulesgals.lv. Uz sarunu aicināju šī projekta idejas autorus un vadītājus Daini Rudzīti un Imantu Ģipsli.

Pastāstiet, kā radās šis interneta projekts?

Dainis: Viss sākās tieši pirms gada. Pārlūkojot statistikas lappušu sadaļas par reliģiskām tēmām, atklāju, ka ļoti apmeklētas ir mājas lapas par mistiskām tēmām. Starp tām arī kāda, kas pretendēja uz to, ka sniedz informāciju par Kristus atgriešanos uz šo zemi. Apskatoties ātri kļuva skaidrs, ka tā ir maldinoša, apgalvojot, ka Kristus jau ir uz šīs zemes, ka viņš ir praviets jeb vienkārši neslikta vēsturiska persona. Radās nepārvarama vēlēšanās, lai internetā būtu vēl kāda mājas lapa, kas, balstoties uz Bībeli, atklātu Dieva raksturu un Viņa nākotnes nodomus. Ar šo savu redzējumu gāju iepazīties ar Imantu, jo dzirdēju, ka viņš vairāk saprot par datoriem un programmēšanu.

Imants: Tā kā mana profesija un arī hobijs ir saistīts ar informācijas tehnoloģijām un programmēšanu, jau ilgu laiku mani nelika mierā ideja par interneta sniegto iespēju izmantošanu. Labās vēsts nešanai cilvēkiem. Pagājušos gadus radās ideja par mājaslapas izveidi, kas vestu cilvēkus tuvāk Dievam. Ideja bija, bet īsti nevarēja saprast, ar ko lai sāk. Pēc šīs idejas risinājumu meklējumiem un lūgšanām "uz horizonta" parādījās Dainis. Apvienojām idejas, un radās darba tālākais redzējums. Katru reizi satiekoties un strādājot pie šī projekta, atskārām, ka šī ir piemērota un mūsdienīga metode, kā nest Evaņģēliju šī laika sabiedrībai. Un tie, kas meklē, atradīs – tagad arī interneta meklētājos!

Kāpēc tieši pasaulesgals.lv?

Dainis: Sākumā bija skaidrs, ka mājas lapā runa būs par Kristus otro

atnākšanu, par to, kā sagatavoties tai, par kristīgām vērtībām. Tad sekoja ilgstošs meklējumu laiks. Daudz dažādu nosaukumu tika savākts – atnākšana.lv, apokalipse.lv, alfaunomega.lv, jaunazeme.lv, advente.lv, pasaulesgals.lv un vēl daudz citu. Tika veikta aptauja. Saliekot visus par un pret, tika izvēlēts šis nosaukums. Tam varbūt ir kāda negatīva pieskaņa noteiktā sabiedrības daļā. No otras puses, pēc mēdiju cilvēku domām, tas ir vārdu salikums, kas cilvēkiem ir mutē un kuru var viegli iegaumēt.

Kas ir šīs mājas lapas mērķauditorija?

Dainis: Vēlamies uzrunāt neticīgos un mazticīgos. Tā varētu būt liela daļa Latvijas iedzīvotāju, kas vēl nepazīst Jēzu Kristu kā savu Glābēju un kas nezina par Viņa otro atnākšanu. Tie ir cilvēki, kuriem interesē atbilde uz jautājumu, kas ir dzīves jēga. Un, protams, arī kristieši, kuri vēlas kaut ko vairāk uzzināt par Kristus atnākšanu godībā.

Mēs gribētu to izveidot tā, lai ikviens kristietis to varētu ieteikt saviem draugiem un paziņām kā mūsdienīgu un patiesu informācijas avotu par Dievu.

Kāds ir vadmotīvs, strādājot pie šī

projekta?

Dainis: Vienā teikumā varētu teikt – "Vairāk cilvēku Debesīs". Vēlamies sniegt informāciju par mīlošo Dievu un par Viņa nākotnes plāniem caur Bībeles citātiem, garīgām pārdomām, liecībām un zinātniskiem rakstiem.

Imants: Mūsu vēlēšanās ir dalīties ar tiem informācijas dārgumiem, kurus Dievs ir devis mums.

Jūsu lozungs ir "Vairāk cilvēku debesīs". Bet kā ir ar dzīvi šeit un tagad?

Imants: Bībeles praviotojumu galvenais mērķis ir sekošana Jēzum jau šeit un tagad, vienkāršāk sakot – patiesi laimīga dzīve jau šodien. Debesis ir Jēzus dāvana cilvēkiem, kuri ir nostājušies Dieva pusē. Tāpēc šajā projektā runāsim par to, kā labāk dzīvot šodien, lai tad, kad būs šīs pasaules gals un Jēzus nāks uz šo zemi otrreiz, pēc iespējas vairāk cilvēku nokļūtu debesīs.

Kā jūs redzat šī projekta turpmāku attīstību?

Imants: Ideju attiecībā uz pasaulesgals.lv attīstīšanu gan tehniski, gan satura ziņā rodas arvien vairāk, tādēļ vēlamies piesaistīt šim projektam jaunus dalībniekus. Tie varētu būt kristieši, kuri vēlas attīstīt savus Dieva dotos talantus šādā Evaņģēlija nešanas darbā.

Dainis: Katrs Adventes Vēstu lasītājs ir aicināts ielūkoties interneta vietnē www.pasaulesgals.lv. Vērtīgas idejas, ieteikumus un konstruktīvu kritiku, kā arī pieteikumus piedalīties projektā kā rakstu autoram vai informācijas meklētājam lūdzam sūtīt uz e-pastu info@pasaulesgals.lv.

Protams, arī katra kristieša lūgšanas par šo projektu būtu liels atbalsts!

Māris Debners,
Adventistu Latvijas draudžu
savienības palīgmācītājs

Personīga Dieva klātbūtne

“Dievs mūžīgais Gars darbojās kopā ar Tēvu un Dēlu radīšanā, iemiesošanā un atpestīšanā. Viņš iedvesmoja Svēto Rakstu sarakstītājus. Viņš piepildīja ar spēku Kristus dzīvi. Viņš aicina un pārlicina cilvēkus, un tos, kas atsaucas, Viņš atjauno un pārveido Dieva rakstura līdzībā. Tēva un Dēla sūtīts būt vienmēr kopā ar Viņa bērniem, Svētais Gars draudzei sniedz garīgās dāvanas, lai tā spētu liecināt par Kristu, un saskaņā ar Rakstiem vada to visā patiesībā.” (Septītās dienas adventistu Baznīcas ticības pamatmācības, 5. nodaļa.)

Pavaicāji jebkuram Bībelei ticošam kristietim, vai viņš ir piedzīvojis Svētā Gara tuvumu un darbību savā dzīvē, pajautāji, vai Svētajam Garam viņa ticībā ir svarīga loma, un jūs saņemsiet apstiprinošu atbildi. Bet ja uzdosim jautājumu, uz kuru vairs nevarēs atbildēt ar jā vai nē, ja jautāsim, kas ir Svētais Gars, tad mums nāksies uzklaut visdažādākās atbildes - sākot ar dziļdomīgu klusēšanu un beidzot ar visdīvainākajām un pretrunīgākajām idejām. Tas ir jautājums, par kuru karsti diskutēja, cīnījās un šķēlās jau agrīnajā kristietībā. Arī Septītās dienas adventistu draudzes sākumposmā šajā lietā bija dažādi uzskati, jo draudzes veidotāji bija nākuši no dažādām, tostarp arī visai ekstrēmām tradīcijām. Un galu galā šīs diskusijas nerimstas vēl šodien, nereti mulsinot un pat šķēļot Dieva bērnus. Šis raksts nekādā ziņā nav iecerēts

kā teoloģisks pētījums, jo zinātniska līmeņa darbu par tēmu, kas ir un kas nav Svētais Gars, jau tā ir pārpārēm. Raksta mērķis nav arī nosodīt un “nolikt pie vietas” citādi domājošos un ticošos. Šī raksta nolūks ir aicināt pārdomāt, kam un kāpēc mēs ticam; aicināt ar mīlestību, sapratni un iecietību izturēties pret cilvēkiem, kuru uzskatiem mēs nevaram piekrist, un visbeidzot – dalīties pārdomās par to, kāda loma izpratnei par Svēto Garu ir mūsu garīgajā dzīvē un praktiskajā kristietībā.

Runājot par Svēto Garu, mēs runājam par Dievu

Mēs, Septītās dienas adventisti, ja ne biežāk, tad vismaz reizi mūžā - ar kristību pievienojoties draudzei – cita starpā apliecinām savu piekrišanu Septītās dienas adventistu Baznīcas ticības pamatmācībām, kuru 5.

nodaļa ir citēta šī raksta ievadā. Šīs nodaļas paskaidrojošajā daļā ir lasāmi, piemēram, šādi būtiski apgalvojumi: “Svētais Gars ir persona, nevis bezpersonisks spēks” (Seventh-day Adventists Believe, Ministerial Association, General Conference of Seventh-day Adventists, Second Edition, p. 70) un “Svētais Gars ir patiess Dievs” (turpat). Tātad – runājot par Svēto Garu, mēs runājam par pašu Dievu.

Kaut kur pasaulē adventistus saucot par Grāmatas ļaudīm, tomēr jācer, ka tā grāmata nav “Septītās dienas adventistu Baznīcas 28 ticības pamatmācības”, bet gan Bībele, Vecās un Jaunās Derības Svētie Raksti. Arī pārdomās par Svētā Gara dabu mēs, protams, neaprobežosimies ar atsauci uz adventistu ticības apliecības 5. punktu, bet noteikti jautāsim, ko par to saka Bībele.

Patiesības labad jāsāk gan ar to, ko Bībele nesaka. Pirmkārt, lai kā tas mums dažreiz nepatīk, Raksti nesaka, ka mūsu izpratne būtu pilnīga un galīga. Pāvils, rakstot kristiešiem Korintā, atzīst: “Nepilnīga ir mūsu atziņa [jaunākajā latviešu tulkojumā – izpratne] un nepilnīga mūsu pravietošana” (1.Korintiešiem 13:9). Jā, pat mūsu pravietošana! Nav teikts, ka tā būtu aplama, bet nepilnīga, ierobežota gan. Kāds gudrs cilvēks man reiz mācīja: “Ja kāds tev saka, ka saprot visu, tad zini, ka viņš nesaprot neko.” Par šajos vārdos ietverto dziļo patiesību dzīvē esmu pārliecinājies ne vienreiz vien.

Nesen uz ielas mani uzrunāja divi solīdi puīši, kuri, kā izrādījās, pārstāvēja reliģisku kopu,

pārākumu un atšķirību.

Un tas nu mums noteikti ir jāpatur prātā, veidojot savus uzskatus, vēl jo vairāk – cenšoties par tiem pārliecināt citus. Rakstot vai runājot par to, kas un kāds ir Dievs, mani pārņem bijība; ceru, ka līdzīgi notiek arī ar jums. Tā nekādā ziņā nav tēma vieglprātīgiem prātojumiem un spriedelējumiem. Un daudzos aspektos tā nav tēma arī kategoriskiem, galīgiem apgalvojumiem.

“Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem ir atklāts: Dievs pats viņiem to atklājis.” (Romiešiem 1:19) Mūsu iespēja ir zināt un pazemībā pieņemt to, ko Radītājs pats par sevi atklājis, un tik, cik Viņš ir atklājis. Katrs solis, ko mēs speram tālāk par to, ir bīstama pārdrošība. Ir lietas, kas ir skaidri atklātas, skaidri norādītas, bet ir lietas, kas

14:6). Uz otru pusi, tiem, kuri izvēlas turēties pie citiem ieskatiem, arī būtu godīgi jāatzīst, ka Bībelē nav nevienas frāzes, pat neviena vārda, ar kuru tiktu noliegta Svētā Gara personīgā daba.

Ja reiz tas nav tik skaidri uzrakstīts, kāpēc tad mēs, adventisti, tāpat kā daudzi citi Bībelei ticoši kristieši, tomēr ticam un apliecinām, ka Svētais Gars ir persona? Mēs tam ticam visupirms tāpēc, ka ne vienu reizi vien Kristus un Bībeles rakstītāji, stāstot par Svētā Gara darbību, nepārprotami runā par Viņu kā par personu.

Lūk, daži piemēri.

“Jo Svētajam Garam un mums ir paticis jums neuzlikt nekādu citu nastu kā vien šo nepieciešamo...” (Apustuļu darbi 15:28) Lūdzu, ņemiet vērā, ka šis ir fragments no apustuļu un vecaju kolektīvi sastādītas oficiālas vēstules; tas nav kāda viena, iespējams, literāri un teoloģiski neizglītota zvejnieka izteiciens. Ja apustuļi Svēto Garu – tāpat kā paši sevi – uzskatīja par personu, tad šis teikums ir pilnīgi loģisks. Pretējā gadījumā tas ir, maigi izsakoties, ļoti grūti izprotams.

Līdzīgi ir ar vairākiem Kristus izteicieniem. Piemēram, “Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas. Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.” (Jāņa 16:13, 14) Ja ticam, ka Patiesības Gars ir viens no veidiem, kā pats Dievs personīgi nāk pie cilvēkiem un iesaistās viņu dzīvē, tad šie Jēzus vārdi kļūst jēgpilni. Pretējā gadījumā

Bībelē,

jādomā, ar

kādu svarīgu

mērķi, iespējams,

mūsu ierobežotās

izpratnes spējas dēļ, nav

tik skaidri formulētas. Pie šādām

lietām noteikti pieder paša Dieva, tāpat arī Svētā Gara, daba.

Spēks vai persona?

Viens no jautājumiem, kuros domas dalās, ir jautājums par Svētā Gara

kuras mācība
ievērojami
atšķiras no
mūsu drau-
dzes aplie-
cinātās izpratnes.

Brīdi sarunājušies,

nonācām pie jautājumiem, kuros mūsu domas dalījās. Vaļsirdīgi atzinu (ja jau Pāvils to varēja, kāpēc gan arī ne es?), ka mana izpratne nav pilnīga. Jautāju, vai viņējā ir pilnīga. Atbilde bija apstiprinoša. Jā, Dieva lietās viņiem esot atklāta visa patiesība, un maldīšanās neesot iespējama.

Bībele gan atkārtoti brīdina, ka Dieva lietas ir bezgalīgi (!) pārākas par cilvēcīgajām. Piemēram, varam lasīt Jesajas 55:8, 9 – “Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas Kungs. “Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.” Cik tad debesis ir augstākas par zemi? Cik man zināms, bezgalīgi. Te nav runa par lielu vai milzīgu atšķirību, bet par bezgalīgu

personību. Bībelē nav rakstīts, ka Svētais Gars ir persona. Ja esam godīgi, jāatzīst, ka tādas frāzes Svētajos Rakstos, ne Vecajā, nedz arī Jaunajā Derībā, tiešām nav. Turklāt ir visai daudz tekstu, kuros par Kunga Garu stāstīts vienkārši kā par dievišķu ietekmi, kas mudina uz labu, dod spēju pravietot vai veikt citas pārdabiskas lietas (piemēram, “Un Tā Kunga Gars nāca pār Simsonu, un viņš saplēsa lauvu, itin kā kazlēnu saplēš, un viņa rokās nebija nekā...” Soģu

tos būtu jāuzskata tikai par puķainu frāzi. Bet Jēzus, kā mēs zinām, runāja vārdus, kas ir patiesība un dzīvība, un nemēdza niekoties ar puķainām frāzēm, kā to bieži vien darām mēs.

Bībele norāda uz Svētā Gara īpašībām, kas vismaz mūsu, cilvēcīgajā, izpratnē raksturo konkrētu būtni jeb personu, un darbībām, ko veic konkrēta būtne jeb persona. Padomājiet kaut tikai par šiem dažiem piemēriem: Viņš māca (Lūkas 12:12), Viņš liek izprast jeb pārliecina (Jāņa 16:8), Viņš runā un

Tā nekādā ziņā nav tēma vieglprātīgiem spriedelējumiem, un daudzos aspektos tā nav tēma arī kategoriskiem apgalvojumiem.

dod norādījumus (Apustuļu darbi 13:2), Viņu ir iespējams apbēdināt (Efeziešiem 4:30), Viņš nāk palīgā, aizlūdz [jaunākajā latviešu Bībeles tulkojumā – “aizstāv”] un iestājas par svētajiem (Romiešiem 8:26, 27). Šis pēdējais fakts man šķiet īpaši zīmīgs. Mūsu datorizētajā pasaulē kāds, neiedziļinoties lietas būtībā, varētu spriest, ka mācīt, runāt un dot norādījumus var arī dators vai GPS navigācijas ierīce, bet apustuļa vārdi par to, ka Gars nāk palīgā, aizstāv un iestājas, ir kas tāds, ko attiecināt uz bezpersonisku mašīnu nebūtu prātīgi. Līdzīgi ir ar kādu citu apustuļa Pāvila izteikumu, ko varam lasīt 1. Korintiešiem 12. nodaļā: “Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars; ir dažādas kalpošanas, bet viens pats Kungs; ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem.” (4.-6. p.) Jau šajā teikumā, kur vārdi Gars, Kungs un Dievs, iespējams, lietoti kā sinonīmi vai attiecināti uz trim līdzvērtīgām personām, netieši varam saskatīt apustuļa priekšstatu par Svēto Garu. Bet turpmākie teikumi ļoti nepārprotami norāda uz Gara dievišķo personību.

“Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību. Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu, tas pats Gars. Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā; citam spēki brīnumus darīt, citam pravietot, citam garu pazīšana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams.” (7.-11. p.) Garam ne tikai piemīt vara piešķirt dažādas dievišķas dāvanas, bet arī suverēna griba – “katram savu tiesu, kā gribēdams”.

Apustuļu darbu 5. nodaļā rakstīts, ka apustulis Pēteris, izsakot nosodījumu kādam blēdīgam vīram vārdā Ananija, saka- “tu meloji Svētajam Garam” (Apustuļu darbi 5:3). Un tālāk Pēteris vēl piebilst: “Tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam.” (4. p.) No šiem vārdiem varam izdarīt diezgan pārliecinošus secinājumus par to, kāda bija apustuļa Pētera izpratne par Svēto Garu.

Domāju, ka ar šiem dažiem piemēriem ir pietiekoši, lai mēs atzītu, ka Bībele, lai arī tajā nav atrodama frāze “Svētais Gars ir persona”, daudzviet tomēr runā par Viņu un raksturo Viņu kā personu, turklāt dievišķu personu.

Ko mēs no tā iegūstam

Ko mēs iegūstam, noraidot Svētā Gara personisko dabu? Iespējams, mēs iegūstam gandarosu sajūtu, ka esam atgriezušies pie agrīnā adventisma pionieru pārliecības. Bet vai tas ir liels ieguvums? Man gan šķiet, ka nē. It sevišķi, ja ņem vērā to, ka daudzu no viņiem, piemēram, Džeimsa Vaita, Urija Smita, V. Preskota, izpratne vēlāk viņu dzīves laikā mainījās un tuvinājās tai izpratnei, kāda šobrīd ir noformulēta mūsu 28 pamatmācībās. Viņi, kaut arī nepilnīgi, tāpat kā mēs, bija krietni vīri, kuri nebijās pārvērtēt savus uzskatus un iet uz priekšu. Tiesa, tas nenotika ne vienā dienā, ne arī vienā gadā, bet soli pa solim ilgstošākā laikā.

Attiecībā uz Elenu Vaitu nav pārliecinošu pierādījumu, ka viņa būtu 100% piekritusi un atbalstījusi sava vīra Džeimsa Vaita un viņam

Svētais Gars ir tas, kas nodrošina tiešu, reālu un personīgu Dieva klātbūtni mūsu dzīvē. Un tas nūdien ir ieguvums.

līdzīgi domājošo sākotnējos uzskatus šajā jautājumā (un ar to cieši saistītajā – Kristus dievišķās dabas jautājumā). Viņas agrīnajos rakstos, cik zinu, par to nav tiešu un nepārprotamu izteikumu, savukārt vēlāk tapušajos rakstos un runās ir visai skaidri apliecināta ticība gan Kristus dievišķajai pilnībai, gan Svētā Gara personīgajai dabai. Piemēram, 1899. gadā, uzrunādama studentus Evandeilas koledžā Austrālijā, viņa norādīja: “Mums jāsaprot, ka pa šo zemi staigā Svētais Gars, kurš ir tikpat persona, cik Dievs ir persona.” (Manuscript 66, 1899) Bet galu galā iepazīšanās ar Elenas Vaitas bagāto literāro mantojumu neatstāj vietu šaubām: arī viņai, Dieva izraudzītai vēstnesei, bija nepieciešams augt izpratnē, un to viņa pilnīgi noteikti arī darīja. Turklāt viņa aizvien visus aicināja atgriezties pie Bībeles un pamatojumu savai pārliecībai, attiecībām ar Dievu un garīgajai izaugsmei meklēt tur. Tāpēc varam sacīt – ja jūtam aicinājumu “atgriezties pie pirmsākumiem”, tad Džeimsa Vaita, Urija Smita, Lāfboro vai Endrjūsa mainīgā izpratne un uzskati par tādiem tomēr nevar tikt atzīti.

Ko mēs iegūstam, pieņemot Svētā Gara personisko dabu? Raksta tapšanas laikā es šo jautājumu uzdevu vairākiem cilvēkiem – nopietniem, dziļi domājošiem un jūtošiem kristiešiem. Visās uzklusitāšanās atbildēs bija kas vienojošs: pirmkārt, mēs iegūstam personīgas, tiešas attiecības ar Dievu, pārliecību par tiešu un personīgu Dieva tuvumu. Ja Svētais Gars būtu tikai bezpersonisks spēks, dievišķa ietekme vai enerģija, kā daži apgalvo, tad mēs varētu pretendēt komunicēt ar Dievu tikai virtuāli, apmēram tā, kā iespējams komunicēt ar paziņām portālā “draugiem.lv” – attālināti, netieši, pastarpināti. Lai arī tā ir sava veida saziņa, to tomēr nevaram salīdzināt ar saskarsmi, kāda iespējama, esot plecu pie pleca, roku rokā vai aci pret aci.

Jēzus, gatavojoties atgriezties pie Tēva, sacīja par Svēto Garu: “Un Es

lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc, ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājā jūtos.” (Jāņa 14:17) No šī un līdzīgiem tekstiem varam spriest, ka Svētais Gars nāk īpaši no Tēva, bet ir arī daudz rakstvietu, kur Viņš tiek saistīts tieši ar Jēzu, piemēram, Apustuļu darbi 16:7; Galatiešiem 4:6; Romiešiem 8:9; 1. Pētera 1:11; Filipiešiem 1:19. Galu galā Jāņa 15:26 Viņu saista gan ar Kristu, gan ar Tēvu: “Kad nu nāks Aizstāvis, ko Es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, Tas dos liecību par Mani.” Rakstos Viņš ir saukts gan par Svēto Garu, gan par Jēzus Garu, gan par Dieva Garu, gan par Tēva Garu, gan vienkārši par Garu. Tāpēc, lai kādā aspektā mēs uz šo jautājumu skatītos, lai kādā kontekstā mēs par Viņu runātu, mēs vienmēr varam nonākt pie tā paša slēdziena: Svētais Gars ir tas, kas nodrošina tiešu, reālu un personīgu Dieva klātbūtni mūsu dzīvē. Un tas nūdien ir ieguvums. “Jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājā jūtos.”

Mīlie brāļi un māsas Kristū, man gribējās, lai pēc tik daudziem gadiem arī Jūs kopā ar mani ielūkotos un paciemotos manas dvēseles atmiņu dārzos.

Ilona Ramane, Ogres draudze

Dievs mani atrada

Ogres draudzes locekle Ilona Ramane ilgu gadu bija skolotāja un arī labprāt pierakstīja savas atmiņas un pārdomas, kas varētu palikt par liecību nākamajām paaudzēm. Arī mūsu žurnāla lasītājiem viņas vārds nav svešs. Ne tik sen Ilona Ramane nosvinēja 80 gadu jubileju un līdzdalīja mums stāstu par savu ticības ceļu.

Es augu luterticīgā ģimenē. Manai garīgajai audzināšanai sekoja māmiņa un vecmāmiņa. Katru vakaru pirms gulētiešanas es nodziedāju luterāņu korāli:

*Nu es gribu gulēt iet,
Tēvs, slēdz manas acs ciet.
Ja es šodien grēkojis,
Nepiemini, mīļais Dievs,
Tava acs lai nomodā
Stāv par mani miedziņā.
Izdzēsi tos žēlīgi
Ar Tā Dēla asinīm.*

Arvien man tika teikts, ka Dievs visu redz un dzird, ka nedrīkst ne melot, ne zagt. Grāmatu gudrībās mani mācīja tēvs. Viņam bija ļoti glīts rokkraksts, un viņš vēlējās, lai arī es censtos glīti rakstīt. Tēvam bija vāja veselība, tāpēc fiziskus, smagus darbus saimniecībā viņš nevarēja ilgstoti un smagi strādāt. Mans tēvs spēlēja vijoli un klarneti. Kaimiņu Vestienas pagastā dzīvoja orķestra vadītājs. Tur gandrīz katrā nedēļas nogalē pulcējās tie vīri, kas prata spēlēt kādu instrumentu, lai izveidotu labu orķestri vietējā un apkārtnējo pagastu vajadzībām. Šis tikšanās un nodarbošanās bija mana tēva sirds darbs.

Pienāca 1934. g. Ziemassvētki

Tēvs man iemācīja dziedāt Ludviga van Bēthovena sonāti, kur ir vārdi: „Svētā nakts, ak, izlej tu Debes' mieru sirsniņā.”

Šo brīnišķo skaņdarbu tēvs izvēlējās, jo viņš prata novērtēt tā vērtību. Tēvs strādāja ar mani, lai es savu niecīgo spēju robežas izpildītu sonāti tā, kā to

bija iecerējis komponists.

Mamma, vecmāmiņa un es aizbraucām uz Bērzaunes ev. luteriskās baznīcas Ziemassvētku dievkalpojumu. Baznīca bija ļaužu stāvgriūdām pilna. Kad dievkalpojums jau tuvojās nobeigumam, mācītājs uzaicināja bērnus pie altāra sniegt priekšnesumu, ko katrs sagatavojis. Es negatavojos iet priekšā. Tad dāmu komitejas priekšsēdētāja pienāca pie mūsu sola, paņēma mani pie rokas un aizveda pie altāra.

Mācītājs Sautiņš jautāja:

„Kādu priekšnesumu tu, bērns, šovakar sniegsi?”

„Es dziedāšu,” atbildēju.

Es dziedāju Bēthovena sonāti. Kad dziesma izskanēja, ērģelnieks pienāca pie lukstas un teica: „Dziedi, bērns, vēlreiz, es tev palīdzēšu,” un viņš klusināti sāka spēlēt sonāti. Man nebija uztraukuma, un es dziedāju brīvi un skaļi.

Šis bija neaizmirstams brīdis manā mūžā.

1939. gads mūsu ģimenei bija ļoti sāpīgs, jo tēvs aizgāja Mūžībā, un mēs, divas ar mazāko māsu, palikām māmiņas aprūpē.

1940. gads – baznīcas un Dieva noliegšanas gads

Pienāca Ziemassvētku vakars, un mana bērna sirds alka būt dievnāmā. Es domāju, ka tur būs arī mamma un mani

aizvedīs mājās. Tad izpušķosim eglīti tāpat kā vienmēr.

Gājiens uz baznīcu tika gatavots slepeni. Kad visas meitenes jau bija skolas guļamtelpā, un dežurējošais skolotājs pārbaudīja, vai esam gutās, mēs uzģērbām zem gultas noslēptās virsdrēbes. Tā kā guļamtelpa bija 1. stavā, tad viegli izkāpām pa logu un

steigšus gājām uz dievnamu. Baznīcā sastapu arī mammu. Viņa bija nelaimīga un bezgala satraukta, mani ieraudzījusi, tāpēc lika steigšus doties atpakaļ uz skolu. Mēs nezinājām to, ka padomju vara balstās uz izsekošanu, ziņošanu VDK, arestiem un nemīlamu cilvēku bezvēsts pazūšanu.

Arī mēs bijām izsekotas. Otrā rītā, pirms sākās stundas, visa skola un mēs, briesmīgās noziedznieces, tikām sapulcinātas skolas zālē, lai ►►►

100 gadi – maz vai daudz?

Šogad sagaidot Ventspils adventistu draudzes jubileju, jāatzīst, ka daudzi notikumi no draudzes dzīves mums nav zināmi, bet dažas atmiņas ir saglabājušās.

Katrai lietai pienāk savs noteiktais laiks. Pienāca laiks, kad dedzīgi Dieva vēstneši ieradās Ventspilī, lai sniegtu dziļāku ieskatu Bībeles pravietojumos un aicinātu ļaudis kopīgām Bībeles studijām. Pirmie šīs vēsts nesēji Ventspilī bija kolportieris Zommers, evaņģēlists Šneiders. Viņiem izdevās noīrēt istabu Skroderu ielā 14. Un divas reizes nedēļā aicināja ļaudis kopīgi atvērt un pētīt Bībeli. 1908. gada 8. novembrī tiek dibināta Ventspils draudze.

Kā pirmā būtu jāmin draudzes dibināšanas dalībniece Cielava Grieta, ar kuru mums, daudziem šodienas draudzes locekļiem, bija iespēja staigāt un dzīvot kopā draudzē ilgus gadus. Par viņu ir vislabākās atmiņas kā klusas, mierīgas dabas cilvēku, neiztrūkstošu dievkalpojumu apmeklētāju, nekad nedzirdētu un neredzētu strīdos un aprunāšanās.

Pazīst pēc dziesmas

(atmiņas A.Pētersone)

Pirmās brīvvalsts laikā kalpoju pie saimniekiem Ventspils pilsētā. Bija pienākuši draudzes jubilejas svētki (tāpat kā šobrīd). Atpriestjās piektdienā ātrāk no darba, lai sakoptu māju un paspētu uz svētvakara dievkalpojumu. Pacilātā noskaņojumā dziedādama tīrīju un berzu savu māju. Logs uz ielas pusi bija atvērts. Pēkšņi pie durvīm kāds klauvē. Gāju atvērt, un man par pārsteigumu aiz durvīm stāvēja divas neredzētas, jaunas meitas. Viņas atvainojās un smiedamās teica: „Mēs esam atbraukušas uz draudzes jubileju un meklējam naktsmājas. Ejot pa ielu, izdzirdējām pazīstamu garīgu dziesmu. Mums bija skaidrs, ka šīs ir tas nams.”

Gūstekņi sargā sargu

(atmiņas Ventspils draudzes vecākais Viktors)

Kara laikā brālim Vilim Birziņam vajadzēja sargāt gūstekņus, kuri strādāja tuvējā kūdras purvā. Viņam piedāvāja šauteni, no kuras viņš atteicās. Tā viņš katru rītu un vakaru staigāja kopā ar saviem vīriem. Līdz kādu dienu, atbraukusi priekšniecība, atveda viņam šauteni. Kā tas izskatās – sargs bez šautenes! Tomēr brālis nav pierunājams. Armijas vīri pieslien šauteni pie koka un aizbrauc. Diena paiet, jāiet mājās. Brālis šauteni neņem. Viens no gūstekņiem pieiet, paņem un nes uz mājām. Un tā katru dienu. Kādu dienu sargs nelaimīgā kārtā pagrieza kāju potītē un nevarēja paiet. Gūstekņi sameistaroja no

zariem nestuves, uzcēla uz tām sargu, viens paņēma šauteni, un visi devās uz mājām.

Pēc kāda laika atkal ierodas pārbaudītāji, lai aprunātos un redzētu, kā gūstekņiem klājas. Jautā: „Kā varat sadzīvot ar sargu?” Atbilde ir vienprātīga: „Mums ir ļoti labs sargs!”

Nevar bez naudas!

(manas atmiņas par M. Gēreni)

Viņai padomju laikā bija tikai 14 rubļi apgādnieka zaudējuma pensija. Kādā sabata rītā pirms dievkalpojuma satiekamies priekšelpā, un viņa mani pavelk sāpus. „Vai tu nevari man aizdot kādas kapeikas līdz nākošai pensijai? Redzi, stāv rakstīts – jums Manā priekšā nebūs rādīties tukšām rokām! – Un es citādi nevaru iet iekšā.” Kāda apbrīnojama uzticība šodien!

Dāvanā iekurs

(atmiņas par E. Jēgeri)

Vienu Jaungadu sagaidījām kopā visi, kam nav kur svinēt, kas palikuši vieni, gan jauni, gan veci. Viņa bija pensijā un labprāt nāktu, tikai ar vienu nosacījumu, ka netiks pirkta dāvanas. Ilgi lauzījām galvas, ko darīt? Izlēmām, ka maza dāvaniņa tomēr viņai būs. Kad „laimes akā makšķerējām” savas dāvanas, viņas seja pauda galēju neapmierinātību. Pēc tam sākās dāvanu izsaiņošana un jautrība. Tikai mūsu tante sēdēja sadrūmusi. Tad pienāca arī viņas kārta atvērt savu sainīti... Sejā ielija saulains smaids. Viņu gaidīja vesels saišķis rūpīgi saplēstu, sveķainu skaliņu iekuram – par to nebija izdota nauda! Vēlāk tante nebeidza atkārtot: „Es ik rītu pateicos Debesu Tēvam par iekuru, kurš man bija nepieciešams!”

Sabraukumi

(manas atmiņas)

Ja man jāstāsta par savu dzīvi un piedzīvojumiem, tad tā ir jaunība padomju laikā. Esmu viena no likvidētās Ances draudzes pēctecēm.

Toreiz nebija atļautas nekādas pulcēšanās ticīgiem ārpus baznīcas, tomēr iespējas tika atrastas. Dzīves apstākļi pēc kara nebija viegli, bet mēs bijām laimīgi ļaudis, jo mums bija Dievs.

Viens no tādiem pasākumiem bija sabraukumi (kā toreiz tos sauca). Visu šo „jandāliņu” galvenais aizsācējs bija sludinātājs

V.Sprūde. Tādi sabraukumi notika arī Ancē uz bijušās draudzes bāzes. Jāsaka, ka Ances draudzei nekad nebija trūcis jauniešu un arī tolaik to tur netrūka. Ventspils draudze vienmēr tai bija bijusi māsa gan priekos, gan bēdās, tāpēc jauniešiem bija savstarpēji draudzīgas saites. Jau pirmskara gados, kad nebija satiksmes, Ventspils jaunieši bieži mēroja ceļu (40 km) kājām uz jauniešu dievkalpojumiem. Padomju laikā parādījās divriteņi, un tad Ances jaunieši, pat pa diviem uz viena, ieradās Ventspils draudzes dievkalpojumos. Šogad reizē ar Ventspils draudzes 100 gadu jubileju mēs, tā laika jaunieši, atzīmēsim sava pirmā sabraukuma 50.gadadienu. „Vis, kas kust, tie uz Anc! Padod tālāk!”

Bībeles studijas

(Birutas atmiņas)

Mani pirmie soļi Ventspils draudzē aizsākās 1944.gadā, kad kalpoja A.Dambis. Mana māsa bija tikko apprecējusies ar draudzē zināmo komponistu Bernhardu Elksni. Viņš noorganizēja, ka pie mums uz mājām nāca pasniegt Bībeles stundas A.Dambis ar sievu Emīliju. Viņas ieguldījums šajā misijas darbā ir ievērojams ar to, ka viņa uzdeva tādus jautājumus, ko mēs neizteiktu, bet izskaidrojumus mēs saņēmām, kas palīdzēja izprast patiesības pamatus un Dieva gribu tieši manā dzīvē.

Viņi nāca divas reizes nedēļā veselu gadu, bet arī tad vēl manai mammai bija pāris atrunas. Taču iejaucās Dievs, un viņa redzēja, kādus brīnumus dara Dievs. 1945.gada septembrī viņa tika kristīta reizē ar mums un bija aktīva draudzes locekle līdz 1994.gadam, kad 95.dzīvības gadā aizmiga mūžības cerībā.

Evaņģelizācija dziesmās

(Mirdzas atmiņas)

Tajos gados, kad par evaņģelizācijas semināriem pat sapņot nedrīkstēja, šis darbs bija darāms citādā veidā. Runāt drīkstēja tikai mācītāji ar attiecīgiem dokumentiem. Tāpat kā citās draudzēs, rīkoja dziesmu dievkalpojumus vairākas reizes gadā. Katru sabatu notika mēģinājumi, neskatoties pulkstenī. Kad pienāca svētku diena, valdīja neaprakstāmas izjūtas. Priecēja viesi no citām draudzēm, vēl vairāk viesi no ielas, jo viņiem šie svētki bija velīti. Visi bijām īpaši gērbušies, kas toreiz bija sarežģītāk nekā šodien. Apzinoties savus vājos spēkus, vienmēr lūdzām Dieva svētību šim darbam. Dziedāšana vienoja jauniešus un darīja dievkalpojumus dzīvus. Tās bija neaizmirstamas dienas.

Pēdējos gados

(Evas sacītais)

Draudzei pievienojos 1993. gadā. 1990.gadi bija pirmie Latvijas brīvības gadi, un ļoti daudz cilvēku meklēja patiesību un īsto ticību, kurā rast jaunu pamatu savai dzīvei. Draudzei pievienojās arvien vairāk cilvēku, kuri bija atraduši Dievu vēlākā savas dzīves posmā. Ventspilī tika organizēti semināri, kuru rezultātā draudzei pievienojās arvien vairāk cilvēku. Ventspils draudzes mācītājs Zigurds Kukulītis kopā ar Andreju Āriņu un Valdi Zilgalvi aktīvi darbojās misijas darbā, kas nesa daudz augļu.

Jaunpienācējiem draudzē viss šķita jauns un aizraujošs. Daudziem pirmo reizi mūžā bija iespēja saņemt un lasīt Bībeli. Arī dievkalpojumi šķita esam pavisam savādāki nekā pierasts redzēt citās baznīcās – šeit visiem bija iespēja paust savu viedokli, dalīties Bībelē lasītajā un kopā spriest, kā dzīvot tālāk. Ar apbrīnu skatījāmies un klausījāmies draudzē jau paaudzēm esošo brāļu un māsu stāstītajā. Viņi stāstīja par draudzes pirmsākumiem, par to, kā viņiem klājās padomju laikos un kādas cīņas bija jāizcīnā, lai paliktu uzticīgi Dievam. Tas stiprināja.

Gadi gāja, un jāatzīst, ka diezgan daudzi no jaunajiem ticības biedriem neizturēja ticības pārbaudi ikdienā, un viņu ceļš veda prom no draudzes. Lai kā centāmies viņus atgriezt draudzē, viņi nevēlējās nākt. Tomēr vēl joprojām ticam, ka Dievs pie viņiem turpina strādāt un, kad pienāks izšķiršanās brīdis, viņi pieņems pareizo lēmumu.

Dievkalpojumu laiki kopš tā laika nav mainījušies – piektdienu vakaros notiek t.s. lūgšanas stunda, kuras laikā ir iespēja mazākā pulkā studēt Bībeli un apspriest savas personīgās problēmas un vajadzības, kā arī nolikt tās visiem kopā lūgšanās Dieva rokās. Sestdienu rītos dievkalpojumus apmeklē daudz vairāk ļaužu, jo atbrauc arī tālāk un ārpus pilsētas dzīvojošie. Deviņdesmito gadu sākumā draudzi apmeklēja arī diezgan daudz jauno ticīgo, kuri runāja krievu valodā. Šobrīd krieviski runājošo vairs gandrīz nav – daudzi aizgājuši dusēt, bet daži vēl meklē īsto ceļu pie Dieva.

Tagad atsaucība pēc semināriem ir būtiski samazinājusies, un mūsu liecināšanai vairāk jākoncentrējas uz saviem draugiem, paziņām un darba biedriem. Lūgsim Kungu, lai Viņš pie visiem cilvēkiem darbotos caur Svēto Garu un mums pašiem palīdz dzīvot tā, lai mūsu vārdi saskanētu ar darbiem, un vēl daudzi atrastu patiesību un iepazītu Jēzu Kristu kā savu Glābēju un Draugu.

Elīna Ģipsle,
adventistu Rēzeknes draudze.

Mammu, tēti, esmu iemīlējusies!

Runājot par Rēzeknes Adventistu draudzi, daudziem tā asociējas ar Vitālija un Irīnas Mačņevu ģimeni, jo tieši viņi ar izkoptu viesmīlību ir pieņēmuši daudzus viesus savās mājās, ar patieso un draudzīgo attieksmi daudzus tuvinājuši Dievam.

Vitālijs ir draudzes vecākais un sabatskolas vadītājs, bet Irīna-Ģimenes nodaļas un bērnu nodaļas vadītāja Rēzeknes draudzē. Pateicoties talantiem, ar ko viņus apveltījis Dievs, Rēzeknes draudzē ir realizētas daudzas dzīvotspējīgas idejas par labu veselīgai sabiedrībai. Un vēl... Šī gada jūnijā viņi nosvinēja savu 10 gadu kāzu jubileju. Tieši tāpēc šo omulīgo ģimeni aicināju uz sarunu.

Irīnas ceļš pie Dieva

Stāstot par savu ceļu pie Dieva, Irīna atceras, ka jau bērnībā, ņemot piemēru no vecmamma, trīs reizes pirms nakts miega pārkrustījās, jo, guļot kopā ar māsu, viņai esot bijis bail gulēt pie gultas malas. Un tas esot palīdzējis. Pusaudzes gados draudzene pastāstīja, ka Lieldienās esot palūgusi Dievam savu nākošo otro pušiti. Irīnai tas licies jocīgi, ka Dievam var jautāt arī par tādām lietām, bet piemērs licies labs, un arī viņa sākusī lūgt par savu nākošo vīru. Tā pati draudzene viņu aizveda uz harizmātisku draudzi, kuru kopā apmeklēja gadu. Beidzot medicīnisko izglītības iestādi Daugavpilī, abas atbraukušas uz mājām Rēzeknē un sākušas meklēt baznīcu, uz kuru doties. Un Dievs vadīja pie Rēzeknes Adventistu veterānes Jekaterīnas

Neikurs. Tā viņas sāka doties uz dievkalpojumiem šinī namā.

Vitālija meklējumi

Vitālijam, savukārt, no bērnības patika vērot cilvēkus. Kad vecmamma, kas dziedāja vecticībnieku draudzes korī, veda viņu uz baznīcu, viņš nevarēja saprast, kāpēc cilvēki šeit ir tik drūmām sejām. Viņš pat iedomāties nevarēja, ka šajā drūmajā pasākumā šie cilvēki lūdz Dievu!

Divpadsmit gadu vecumā tēvs Vitāliju ņēma līdzī uz darbu. Pa ceļam uz darbu bija daudz ūdenstilpņu, un Vitālijs zvejoja zivis. Kādu dienu viņš nolēma zvejojot viens, tāpēc arī ceļš bija jāmēro vienam. Laiks bija apmācies. No autobusa bija jāiet 4 km gar mežu. Viņš lūdza Dievu, lai nebūtu lietuss. „Ja lietuss nebūs, tad es iešu uz baznīcu un aizdegšu svecītes,” atceras Vitālijs. Viņš sazvejoja zivis, aizgāja atpakaļ uz

autobusu. Iekāpjot autobusā, sāka līt. Tā bija pirmā lūgšanu pieredze. Atgriežoties no armijas, Vitālijs saskārās aci pret aci ar tumšajiem spēkiem. Regulāri viņu sāka traucēt kāds tēls, kurš viņu biedēja un draudēja viņam. Katrs, kurš uzzināja par šo situāciju, deva padomus. Viens teica, ka tas ir tāpēc, ka esi savā istabā noņēmis ikonu no sienas, cits vēl ko, bet viņa brālis Aleksandrs atnesa viņam Jauno Derību. Vitālijs izlasījis pirmo evaņģēliju. Nevarēja saprast, kāpēc pārējie trīs ir par to pašu. Izlasījis vēl Apustuļu darbus, viņš šo nodarbi meta pie malas, jo aktuālāki tolaik bija detektīvi. Brālis tāpat uzaicināja arī uz Adventistu draudzi. Vitālijs šī apmeklējuma laikā saprata, ka te nāk tikai ļoti gudri cilvēki, jo jautājumi tika uzdoti ļoti dziļi un atbildēts ne mazāk cienīgi.

Gada garumā pēc šī notikuma, gulēt ejot, Vitālijs zem krekla lika Bībeli, domājot, ka tā viņu pasargās. Nēsāja arī kakla ķēdīti ar krustiņu un darīja visu pārējo, ko ieteica cilvēki, lai tiktu vaļā no minētās “parādības”. Tad viņam prātā palika pants no Bībeles: “Ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu.” (Jāņa 14:14) Un katru dienu viņš lūdza Dievu, lai Viņš iejauktos šajā situācijā un atrisinātu to. Un patiešām pēc kāda laika notikušais vairs neatkārtojās. Pēc kāda laika Vitālijs redzēja sapni, ka kāds laužas iekšā viņa istabas durvīs. Tanī laikā viņam bija ieradums no rīta atvērt Bībeli un redzēt, ko šodien Dievs vēlas viņam pateikt. Šajā reizē tas bija pants: “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” (Atkl. 3:20) Tas bija Dievs, kas klauvēja pie viņa durvīm. Pēc šī notikuma viņš sāka regulāri lasīt Bībeli, piedalīties Bībeles izpētes stundās un apmeklēt Adventistu draudzi, jo šeit viņš jutās vajadzīgs un mīlams.

Satikšanās

Kad Vitālijs ar draugu bija kristīgā jauniešu nometnē, abi lūdza Dievu par savām nākošajām sievām. Patiesībā, draugam nākošā sieva jau bija noskatīta. Bet Vitālijam - nē. Tāpēc vienā no nometnes rītiem, saplūcis pūķes, viņš lūdza Dievu: “Norādi, Dievs, man uz īsto, kurai jāķļūst par manu dzīves biedri!” Pretī iznāca Irīna...

Rīkojot savas kāzas, viņi atceras, ka līdz

kāzām nedēļu katru dienu lija lietus. Tā kā kāzas bija paredzētas laukos, zem atklātas debess, tad viņi lūdza par to un draugiem teica: “Mūsu kāzu dienā spīdēs saule.” Draugi neticēja. Bet kad kāzu dienā spīdēja saule, tad viņi brīnījās: “Jums ir liela ticība!” Interesants fakts, kas liecināja par Vitālija un Irīnas saderību, ir tas, ka, noformējot dokumentus kāzām, izrādījās, ka abiem ir rēzus negatīva asins grupa. Kaut gan visu dzīvi Irīna bija pārliecināta, ka ir pozitīvās asinsgrupas īpašniece.

Iegūtās atziņas

Kā laimīgas ģimenes noslēpumu Irīna min pacietīgu gaidīšanu uz otro pusīti. Kaut gan šis gaidīšanas process nav no vieglajiem. Viņa arī domā, ka ir jāvērtē, kā iespējamā otrā puse attiecas pret citiem. Tā viņš vai viņa attieksies arī pret jums. Ļoti svarīga ir arī garīgā vienotība.

Vitālijs atzīst, ka pats svarīgākais laimīgas ģimenes priekšnosacījums ir ģimenes tuvas attiecības ar Dievu. Kopējas lūgšanas. „Pēc vakara lūgšanas mēs viens otram un bērniem sakām: “Es Tevi mīlu!” Vakar mūsu jaunākā meita mums paziņoja: “Mammu, Tēti, es jūsos esmu iemīlējusies!””

Lūgšanu dzīvi izkopoši tad, kad piedzima pirmā meita. Kopš dzimšanas brīža ģimenes dievkalpojumi noritēja pie mazās gultiņas, jo viņi apzinājās, ka bērnam ir svarīgi dzirdēt vecāku balsis

un piedalīties ģimenes garīgajā dzīvē.

Arī tagad viņiem ir rīta un vakara svētbriķis visai ģimenei kopā, katram ar saviem garīgajiem lasījumiem. Sākot no tēta līdz četrgadīgajai Alīnai. Tā mazās meitenes iemācījās lasīt. Un kad bērni izlasīja Veco vai Jauno Derību, tad rīkoja attiecīgi Vecās un Jaunās Derības svētkus.

“Laulībā viens no otra daudz ko varam mācīties,” ar smaidu atzīst abi. Vitālijs Irīnā ciena, ka ar viņu visu var sarunāt. “Tā ir liela pretimnākšana, ar kādu mēs risinām ģimenei svarīgos jautājumus,” priecājas Vitālijs. Irīna, savukārt, mācās no Vitālija labās īpašības – viesmīlību, labestību pret apkārtējiem, izpalīdzību, sliktu atmiņu uz sliktu, entuziasmu katrā darāmajā darbā.

Kā iespēju nest Labo vēsti Vitālijs redz draudzīgas attiecības ar līdzcilvēkiem un personīgo garīgo izaugsmi. Irīna redz iespēju veidot draudzīgus pasākumus ģimenēm, kuras sastāv ne tikai no laulātiem pāriem (šobrīd viņi rīko regulārus pasākumus laulātiem pāriem).

Mačņevu ģimene novēl cilvēkiem būt atvērtiem, vairāk domāt par citiem un citu vajadzībām. Dzīvi censties nodzīvot tā, lai nebūtu žēl par velti nodzīvotajiem gadiem. Ģimenēm, kuras vēl veidojas, viņi novēl lielu pacietību, tuvas attiecības ar Dievu, iepazīt Viņa balsi. Negaidīt, kad mainīsies otrs cilvēks, bet mainīties pašam!

Mācītāja
Īzaka Kleimaņa
(1924 – 2007)
svētruna

Garīgā dziedināšana

Dievs saka, lai cilvēks pats izmeklējas jeb pārbauda sevi. Bieži vien cilvēks negrib nostāties Dieva Vārda spoguļa priekšā, nopietni sevi pārbaudīt un ieraudzīt, kāds viņš patiesībā ir.

Apustulis Pāvils, norādīdams Korintas draudzei, kā pieminēt Kunga nāvi, izsaka šādu piezīmi: “Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu, un diezgan daudz ir mirušu.” (1Kor. 11:30) Vai arī starp mums nav daudz vāju, vai mēs paši neesam bieži vāji? Mēs nespējam izdarīt to, ko mēs atzīstam par labu, un nespējam arī atturēties no tā, ko uzskatām par nepareizu.

Šeit ir rakstīts – “neveseli”. Tas varētu attiekties vispirms uz miesīgām slimībām, kas mums tiešām nav svešas – smagākas vai vieglākas, pārejošas vai hroniskas. Mēs lūdzam gan pēc veselības, bet Dievs dažreiz un pat bieži kavējas šīs lūgšanas uzklaušīt. Mēs nogurstam lūgt un jautājam – “kāpēc?” “Daudz ir mirušu.” Vai viņš šeit domā par aizmigšanu cerībā, kad ir nobeigusies dzīve? Liekas, ka nez vai par to. Jo aiziet dusēt cerībā uz augšāmcelšanos – tā nav nekāda nelaime. Tas ir tas lielākais, ko mēs šajā dzīvē varam sasniegt, ka mēs esam gatavi un aizejam dusēt augšāmcelšanās cerībā. Bet ja mēs garīgi esam tuvu nāvei vai arī miruši? Ja ticīgie mirst, jo ir pienācis dzīves nobeiguma laiks, bet viņi nav salīdzināti, nav gatavi uz augšāmcelšanos? Tā nu tiešām ir liela nelaime, par kuras iemesliem vajadzētu padomāt.

Vai esmu cienīgs?

Pārdomājot par sevi, mēs varbūt ievērojam, ka pārāk neatšķiramies no Korintas draudzes. Arī mūsu vidū ir vāji, ir neveseli un ir arī miruši.

Šeit mēs lasījām vārdu “tādēļ”. Kādēļ tad? Kāpēc tas tā bija Korintā, un kāpēc tas tā var notikt mūsu draudzē? Iemesli ir aprakstīti iepriekš – “Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera. Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.” (1Kor. 11:28, 29)

Dievs saka, lai cilvēks pats izmeklējas jeb pārbauda sevi. Bieži vien cilvēks negrib nostāties Dieva Vārda spoguļa priekšā, nopietni sevi pārbaudīt un ieraudzīt, kāds viņš patiesībā ir.

Kādreiz cilvēks ir slims, un mēs sakām – “Tev vajadzētu iet izmeklēties!” Bet viņš tikai atmet ar roku. Kāpēc? Acīmredzot, viņš netic, ka viņam varēs palīdzēt. Un daudzi patiešām neaiziet tik ilgi, kamēr vairs arī nevar līdzt.

Garīgajā jomā dažs gan pārbauda, izmeklē sevi, bet tad viņš nāk pie slēdziena – jā, es esmu necienīgs, es nevaru piedalīties pie Svētā vakarēdiena. Un dažs pat iesniedz draudzei rakstisku iesniegumu, ka es, lūk, esmu tāds un šāds, un tāpēc mani vairs neskaitīt par draudzes locekli. Dieva Vārds gan nesaka, lai mēs tādā virzienā sevi pārbaudām. “Lai cilvēks pats sevi pārbauda un labāk lai *neēd*!” Vai “labāk lai nepiedalās vai lai sniedz atlūgumu”. Tā nesaka Dieva Vārds. “Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.” Tātad – lai viņš ēd, lai viņš dzer, bet lai viņš iepriekš sevi pārbauda. Un ja šīs pārbaudes rezultātā viņš redz, ka neatbilst Dieva prasībām

un nav cienīgs, tad tomēr lai viņš ēd un lai viņš dzer, jo viņš var no necienīga kļūt par cienīgu. Kā? Atslēga ir Kristus miesa jeb Kristus upuris.

“Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.” (29. p.) Ja es izšķirtu Kunga miesu, ja es saprastu, ko nozīmē Kunga Jēzus miesa, tad man nevajadzētu dzert pašam sodu. Tad es varētu būt cienīgs un varētu ēst un dzert, un Kungu Jēzu pieminēt sev par svētību.

Lielā priekštiesība

Dievs nāca un mira miesā, būdams bez grēka. Viņš mira noziedznieka nāvē. Ar to Viņš ieguva tiesības atbrīvot mūs no grēka un no mūžīgās nāves. To saprast, tam ticēt, satvert ticībā un izlietot to lielo priekštiesību, ko mums dod Viņa uzupurēšanās, tas arī ir izšķirt Kunga miesu.

Jēzus, kas ar savu nepelnīto nāvi ir ieguvis tiesības pārkāpējam dāvināt dzīvību, ir pieminēts arī Jozefa Flāvija rakstos par Jūdu karu. Un tad, kad šī kara laikā tūkstoši jūdu bija piesisti pie krustiem un mira lēnā nāvē, tad viens, tas pats Flāvij, kas bija Romas Cēzara draugs, izlūdās no viņa tiesības dāvināt dzīvību 50 cilvēkiem. Un viņš gāja pa to laukumu, kur karavīru apsardzībā mira šie mocekļi, un norādīja – “Šo noņemt! Un šo! Un vēl šo!” Un komandants tikai pierakstīja, cik viņš ir izmantojis no Cēzara dotajām tiesībām.

Jēzum tagad ir tiesības mūs visus noņemt no krusta, atbrīvot no otrās

nāves mūžībā un no grēka varas šodien. Nu Viņš šo izvēli ir iedevis katram no mums. Mums nav jāgaida, vai Jēzus arī mani izvēlēsies, lai noņemtu no krusta, vai aizies man garām. Jāņa 1:12 teikts – “Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam.”

Ko tad nozīmē šī vara kļūt par Dieva bērniem? Tas nozīmē, ka zaglim un krāpniekam ir vara pārvērsties un kļūt par godīgu cilvēku. Ka tam, kas ir reibinošu dzērienu vai narkotiku, vai tabakas vergs un kuram neviens nevar līdzt, viņam ir vara kļūt tīram miesā un dvēselē. Tas nozīmē, ka bezrakstura uzdzīvotājs, kas iet pa pasauli, meklēdams prieku un sagādādams bēdas sev un citiem, viņš var kļūt par krietnu cilvēku. Tas nozīmē, ka izmisušam cilvēkam, kas ir tuvu pašnāvībai, ir iespēja kļūt dzīvespriecīgam. Dūsmīgajam un kauslim ir vara kļūt par līdzsvarotu un laipnu cilvēku. Un tā, kāda arī nebūtu cilvēka vājība, Dieva Dēls mums ir devis varu pārvērsties tā, kā nakts pārvēršas par dienu.

Kas mūs kavē?

Kāpēc mēs neesam visi un visās lietās pārvērtušies? Kāpēc daudzi bija Korintā, kāpēc daudzi šodien tomēr ir vāji, neveseli vai miruši?

Lasām kādu piemēru, kas mums varbūt atgādinās iemeslu, kāpēc tas tā ir. “Tad Elīsa sūtīja vēstnesi un lika tam pateikt: “Ej un mazgājies septiņas reizes Jordānā, tad tava miesa kļūs atkal vesela, un tu būsi šķīsts!”” (2. Kēniņu 5:10) Tā bija briesmīga slimība, ar kuru slimoja Naamans. Viņš ilgstoši ārstējās, bet ārstēšanās nelīdzēja. Tagad viņš nāk pie pravieša, un pravietis viņam dod tādu viegli izpildāmu padomu. Daudz netrūka, ka Naamans šo padomu nebūtu pieņēmis. Un nebūtu dziedināts, un paliktu vājš un nevesels, un tāds arī nomirtu. Un kas tur bija par iemeslu? Tas glābiņš bija tik neticami vienkāršs! Viņš bija iedomājies, ka pravietis darīs to un to. Bet tik neticami vienkārši – ej Jordānā un mazgājies! Kā tad tas Jordānas ūdens spēs izdarīt to, ko nespēj labāko ārstu parakstītās zāles? Un ja dziedināšana būtu tik viegla, kāpēc te staigā apkārt tūkstoši spītāļi? “Nē – viņš domāja – tas nevar būt!” Un daudz netrūka, ka viņš būtu aizbraucis Jordānai garām.

Kāpēc tūkstoši šodien mokās ar vājībām? Kāpēc raksturi nepārvēršas? Vai ticība Jēzum līdžs, ja nelīdž

audzināšana, nelīdž gribasspēks, nelīdž grāmatas, nelīdž tiesas, nelīdž cietumi un nelīdž slimnīcas? Vai tas var būt tik vienkārši, ka es lūgšu savu Pestītāju un Viņš mani atbrīvos? Dažreiz liekas, ka tas ir pārāk vienkārši, un tāpēc arī to nedara. Daži varbūt teiks – “Bet es esmu ticībā lūdzis, lai manā dzīvē notiek pārvērtība, lai mana drauga dzīvē notiek pārvērtība, un tomēr tas vēl nav noticis. Vai ir vērts vēl lūgt, vai ir vērts vēl ticēt?”

Jāiet līdz galam

Es gribu atgādināt to, ko mēs lasījām par Naamanu. Jūs ievērojāt, cik

Dzirdēju par māti, kas aizlūdza par dēlu, lai viņš atgrieztos pie Dieva. Viņa apņēmas, ka viņa Dievu sirsnīgi lūgs vienu nedēļu. Bet nekādu pārmaiņu nebija. Tad viņa apņēmas lūgt visu mēnesi. Un pagāja šis mēnesis, un tomēr nebija nekādu pārmaiņu. Viņa nolēma lūgt veselu gadu, un arī kad gads bija pagājis, nebija nekādu redzamu pārmaiņu. Nu šī māte apņēmas, ka viņa lūgs tik ilgi, kamēr vien dzīvos. Un ar tādu apņemšanos viņa sāka lūgt un lūdza neilgu laiku, kad šī lūgšana arī tika paklausīta.

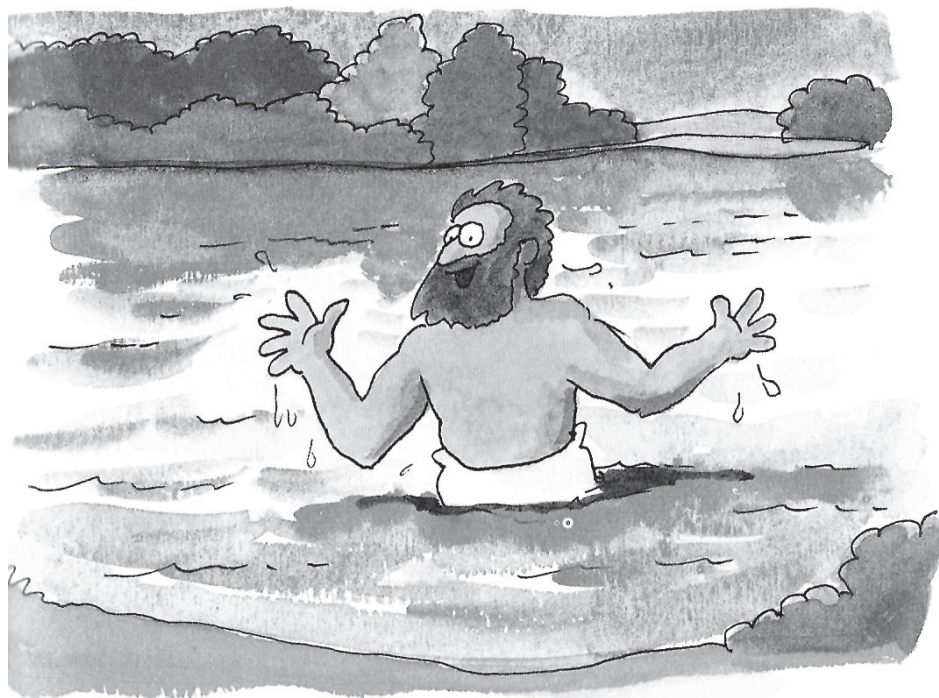
“Tanī dienā Dāvida namam un Jeruzalemes iedzīvotājiem kļūs atklāts

Lai kāda arī nebūtu cilvēka vājība, Dieva Dēls mums ir devis varu pārvērsties tā, kā nakts pārvēršas par dienu.

reizes viņam bija jāiegremdējas Jordānā? Septiņas reizes. Tas bija pacietības pārbaudījums. Jau pirmo reizi pagremdējoties, viņam nav īstas ticības. Viņam liekas – nu tas ir par daudz primitīvi. Bet nu jau viņš ir sešas reizes pagremdējies, un vēl nav nekādu pārmaiņu. Vai ir vērts vēl mēģināt?

Ar to ir jāsastopas arī mums. Šis piemērs nesaka, ka mums vajag lūgt un ticēt tieši septiņas reizes. Septiņi ir simbolisks skaitlis, tas ir pilnības skaitlis. Mēs lasām Jēkaba 1:4 – “Bet izturība lai parādās darbā līdz galam...” Šīs septiņas reizes atgādina to, ka mums ir jāiet līdz galam.

un pieejams avots pret grēku un pret nešķīstību.” (Caharijas 31:1) Šis avots ir Jēzus Kristus. Tūkstoši ir nākuši šajā avotā ticībā ar dažādām vainām, kas ir ļaunākas par spītāību, un ir piedzīvojuši brīnišķīgu pārmaiņu. Vēl vairāk cilvēku neticībā pagājuši šim avotam garām, un viņi palika tādi, kādi viņi bija, vāji, neveseli, miruši. Šodien mēs varam mazgāties šajā Avotā. Mēs varam ticībā nākt pie sava Pestītāja, un šis ļoti vienkāršais, katram pieejamais līdzeklis var panākt lūzumu mūsu dzīvē, kas novirzīs mūsu dzīvi uz jaunām sliedēm, uz sliedēm, kuru gala stacija ir mūžīgā dzīve.

Sabats un kompromiss

Ko sestdienās tu izvēlies darīt un ko nē – un kāpēc tieši tā?

Ingūna Ievīte - Andersone,

Sestdienai man ir sava vērtība septiņu dienu nedēļas ciklā. Ja darbdienās ir darbs darbavietā, svētdienās darbs pie mājas, tad sestdienās ir laiks attiecībām. Parasti jau iepriekš pārdomāju par to, ko sestdien darīšu. Bieži vien tieši sestdienās neizdodas mierīgi atpūsties

vai „ēst” garīgo maizi dievkalpojumā, jo pašai jāpiedalās dievkalpojumu tapšanā. Tajās sestdienās, kad nekas nav jā dara, cenšos vairāk laika pavadīt kopā ar sev tuviem cilvēkiem, jo uzskatu, ka dzīvē vissvarīgākais ir attiecības, un vislielākā dāvana, ko varam veltīt citiem, ir laiks, kuru veltām viens otram. Tādēļ sestdienās cenšos būt kopā ar savu ģimeni vai aicinu pie sevis ciemos draugus, kad kopā izdomājam, kā jauki pavadīt laiku (parasti cenšamies būt vairāk pie dabas). Vissvētīgākās un jaukākās ir tieši tās sestdienas, kurās kopā ar citiem ir izdevies kopā dziedāt, skatoties uz saulrietu vai ejot pa skaistu, vasarīgu plāvu.

Kaspars Ozoliņš,

students (23):

Sabata skaistumu un svētumu var izjaukt dažādi. No vienas puses, ir tieksme aizmirst, ka sabats ir pilnībā “svēta” (ar nozīmi, “nošķirta”) diena. Ja dzīvojam, it kā šī diena mums nebūtu nekādi atšķirīga, tad mēs zaudējam tās

svētumu. No otras puses, ir tikpat spēcīga tieksme izturēties pret sabatu kā pret dienu, kuras būtība un jēga ir saistīta ar pašrīcības noteikumiem. Lai pārliecinātos, ka šī nav Bībeles patiesība, atliek tikai palasīt Jēzus teikto, tad, kad Viņš nosodīja farizejus. Visideālākā sabata diena, tāpat 24 stundu laika periods nedēļā, ir tur, kur cilvēki uztur sevišķi tuvu kontaktu ar Dievu caur Bībeles pētīšanu, Viņa slavēšanu un pielūgšanu, un dabas novērošanu un apbrīnošanu. Lai mēs visi, apņemoties izslēgt televizoru vai datoru sabatā, patiesi apzinātos, kādēļ mēs to darām – lai šī diena nekļūtu par tukšu un beznozīmīgu noteikumu ievērošanas laika periodu.

Kaspars Ķipsts,

skolnieks (17):

Manuprāt, starp sestdienu un kompromisu ir relatīva robeža. Citiem vārdiem sakot – cik cilvēku, tik viedokļu. Bet man labpatīkas domāt, ka sestdiena ir tā nedēļas diena, kad mēs atpūšamies no ikdienas gaitām un rūpēm. Savukārt, kā

no nedēļas steigas, tā teikt, atslēgties, ir katram pašam jāzina un jāmaks.

Dace Muceniece,

studente (19):

Katrs kompromiss ir jāizvērtē atsevišķi, bet tas jā dara, lūdzot Dievam gudrību. Lai tas būtu pēc Viņa prāta. Ja nepieciešams, Dievs nokārtos apstākļus, lai iecerētie pasākumi nenotiktu sestdienā, bet kādā citā nedēļas dienā. Un var notikt arī otrādi, ka Dievs iecerējis Tevi šajā vietā kā Pasaules

Gaismu.

Kas man ir pirmajā vietā?

Almants Liepiņš,

Alūksnes un Gulbenes draudžu mācītājs:

Uzskatu, ka izlietojot sabatu savu plānu realizēšanai, šī diena nekļūst par svētu prieku, par kādu runāts Jes 58:13.

Vienmēr būtu jāpatur prātā, vai tas, ko es daru vai nedaru, iepriecina vai apbēdina manu Kungu.

Bībelē ir pietiekoši skaidri atklāts Dieva Tā Kunga plāns par sabatu. Man šķiet, ja mēs to visu uztvertu nopietni, tad šīs dienas 24 stundas būtu par īsu un nebūtu laika domāt par saviem biznesa plāniem. Mūsu nostāja liecina par to, kas mums ir pirmajā vietā – Dievs vai mēs paši.

Es piekrītu tam, ka Svētās dienas ievērošana nesastāv tikai no tā, ko darīt un ko nedarīt, bet arī no mūsu attieksmes. Visā

dzīve sastāv no izvēlēm, arī darba dienās, un jebkura izvēle noved pie sava turpinājuma un sekām.

Cilvēka paša intereses ir tendētas novērsties no labā, skaistā un dievišķā, tāpēc arī rodas jautājums par kompromisu, un būtībā tas ir jautājums, kas būs saimnieks manā dzīvē.

Reizēm Jēzus teiktos vārdus par avi, kas sabatā iekritusi ūdens tvertnē, mēs lietojam, lai mēģinātu dot sev iespēju īstenot savus plānus sabatā. Tātad, iespējams, mēs gaidām, lai kāda avs kristu un kristu akā, lai mēs to atkal varētu vilkt un vilkt ārā. Mēs varam paši noorganizēt sev attaisnojošus apstākļus, ka man kaut kas jāveic sabatā, un pēc tam nav sirdsapziņas pārmetumu. Ja mēs vadāmies pēc tā, kā citi dara vai skaidro vienu vai otru rīcību sabatā, tad agri vai vēlu nonāksim pretrunā ar Visaugstāko. Tāpēc, ejot uz kādu pasākumu, būtu jājautā, vai Jēzus nāktu man tur līdzī un vai Viņš mani sūta uz šo vietu, vai tikmēr mana vieta draudzē nepaliek tukša un vai tie pienākumi, kurus Dievs man ir

uzticējis, tiks veikti, atrodoties citur.

Ja mums liekas, ka sabata ievērošanas dēļ mēs kaut ko zaudēsim vai nepiepildīsim, par to mums nebūtu jāuztraucas, jo Dievs pats uzņemas atbildību par notikumiem, ja mēs paliekam Viņam paklausīgi un lojāli.

No personīgās pieredzes varu teikt, ka paklausība Dievam atmaksājas. Nesaku, ka tas ir vienkārši vai viegli, bet tas ir sava veida pārbaudījums, kas nes līdzī svētības. Kārtojot darba jautājumus un 2 gadus pavadot obligātajā karadienestā, piedzīvoju, ka nevajag domāt, ko cilvēki teiks, bet vairāk domāt, vai es neapkaunoju savu Kungu ar savu dzīvi.

Vai mums nav sešas dienas, lai realizētu savus plānus, ieceres un darbus? Un Dieva vēlēšanās ir, lai septītā dienā, kuru Dievs iekārtoja tieši cilvēka dēļ, mēs gūstam Dieva novēlētās svētības. Mans novēlējums ir, lai mūsu dzīvēs beidzot skaidri atklātos, ka Jēzus ir mūsu Kungs.

Vasarsvētki Ceļa meklētāju salidojumā

Šogad Ceļa meklētāju salidojums notika Balkānu kalnu dabas parkā. Visu gadu Ceļa meklētāju klubi bija centīgi darbojušies, apguvuši dažādas garīgās un praktiskās mācības, lai labākie no kluba biedriem vasarā saņemtu balvu – iespēju piedalīties salidojumā.

Šķilbēnu pagasta priekšsēdētājs Sergejs Maksimovs mūs uzņēma ar vēl nepieredzētu latgaliešu viesmīlību – speciāli salidojumam tika izrakta peldvieta, organizētas ekskursijas, kinologu demonstrējumi. Salidojuma atklāšanā viņš novēlēja piedzīvot Dieva svētības. Tā arī notika.

Jau no salidojuma atklāšanas brīža gatavojāmajies piektdienas vakara kristībām, uz kurām sākotnēji bija pieteikušies septiņi Ceļa meklētāji. Līdz piektdienas vakaram viņiem pievienojās vēl septiņi. Pirms kristībām tuvi cilvēki nedaudz pastāstīja par šo kristībnieku ceļu pie Dieva. Visi viņi bija piedzīvojuši Dieva aicinājumu un pieskārienu caur Ceļa meklētāju kustību. Baiba un Sergejs pirms gada salidojumā izteikuši vēlēšanos tikt kristītiem šajā salidojumā. Inesei šis bija jau septītais salidojums, Ievai – trešais. Raivis bija izcīnījis lielas cīņas starp Dievu un pasauli, nu jau kļuvis par Ceļa meklētāju vadītāja palīgu, kā par to bija lūgusi, gavējusi un Dievam solījusi viņa māte. Korintietis Viktors kristīgo ceļu izvēlējās kā Ceļa meklētājs, tāpēc vēlējās tikt kristīts šajā salidojumā. Dievs pats aicinājis un vadījis Dārtu un Reini. Līdzīgi stāsti bija arī pārējiem, kas īpašos svētkus vēlējās piedzīvot kopā šajā salidojumā.

Ceļa meklētāju vadītāja Guna teica, ka nekad vēl nav bijuši tik daudz Ceļa meklētāju, kas nolēmuši slēgt sirds derību salidojumā, citus gadus bija viens, divi, tikai iepriekšējā gadā bija pieci.

Kad pēc kristībām mācītājs Vilnis Latgalis aicināja iznākt tos, kas vēlētos kristīties tuvākā vai tālākā nākotnē, tad likās, ka ir pienākuši Vasarsvētki. Ceļa meklētāji cēlās un gāja viens pēc otra, līdz skatītājos palika tikai kristītie vai pavisam jauni bērni. Aicinājumam atsaucās ap astoņdesmit jauniešu.

Dievs salidojumu svētīja ar labu laiku. Varējām baudīt

gan nodarbības, gan fantastisku pārgājieni pa Latgales kalniem un mežiem, gan strādāt pagasta labā. Salidojuma noslēgumā pagasta priekšsēdētājs Sergejs Maksimovs teica, ka, pateicoties mūsu lūgšanām par labiem laika apstākļiem, viņi varēja novākt sienu, un viņam būs ļoti grūti no mums šķirties, viņš skums bez mums. Viņa acis bija asaras. Mūsu arī.

Priekšā darbs visa gada garumā, lai pēc gada atkal satiktos kopīgos svētkos. Mēs Madonā sāksim. Pievienojieties!

*Egita Kubliņa,
adventistu Madonas draudze.*

IEPAZĪSIMIES: ELĪNA GAILE

Par ko gribēji kļūt, kad biji maza? Tā kā spēlēju klavieres jau no 6 gadu vecuma, tad profesijas izvēle ir saistīta tikai ar mūziku.

Tavs atklājums vai pārsteigums Bībelē? Tas, ka, mācoties Bībeli, var iegūt aizvien jaunas atziņas!

Kam ir vislielākā nozīme Tavā dzīvē? Svarīgas ir attiecības ar Dievu un sev tuviem cilvēkiem.

Mīlākā grāmata Polianna.

Ko tu gribētu iemācīties? Svešvalodas

Kas Tevi iedvesmo? Visvairāk mani iedvesmo atrašanās dabā, dažāda stila mūzika, kalpošana draudzē.

Savā draudzē es gribētu redzēt patiesu dievkalpošanu.

Kādas īpašības visaugstāk vērtē citos cilvēkos? Atklātību, dievbijību, īstu sadraudzību.

Sagatavoja: Ivo Roderts,
adventistu Liepājas
draudzes mācītājs.

Dievs sūta mums Ceļa Rādītāju

Ja mēs ceļojam, apskatām svešas zemes un nevēlamies apmaldīties, mums var palīdzēt ceļa zīmes. Tās mums norāda pareizo virzienu un brīdina par bīstamiem ceļa posmiem. Arī katram cilvēkam Dievs sūta ceļa rādītājus.

Austrumu gudriem tā bija zvaigzne, ganiem – eņģelis, mums – Bībele un Svētais Gars. Arī jūs varat būt ceļa rādītāji citiem, ja stāstat viņiem par Kristu. Ja mēs ceļojam, apskatām svešas zemes un nevēlamies apmaldīties, mums var palīdzēt ceļa zīmes. Tās mums norāda pareizo virzienu un brīdina par bīstamiem ceļa posmiem. Arī katram cilvēkam Dievs sūta ceļa rādītājus.

Austrumu gudriem tā bija zvaigzne, ganiem – eņģelis, mums – Bībele un Svētais Gars. Arī jūs varat būt ceļa rādītāji citiem, ja stāstat viņiem par Kristu.

Kādā mazā ciematiņā pie Jordānas satikās divi draugi.

– Jadok, kur tu esi pazudis? Es esmu tevi visur meklējis. Tu gribēji man palīdzēt apart lauku.

– Es zinu, Amak. Piedod, ka esmu aizkavējies un neturēju vārdu. Es nebiju aizmirsis, vienkārši nespēju aiziet.

– No kurienes tu nespēji aiziet? – brīnījās Amaks.

– No Jordānas, – centās paskaidrot Jadoks.

Bet Amoku tāda atbilde neapmierināja.

– Kas tur ir tāds interesants? – viņš ieinteresēts taujāja. – Mēs simtu reižu esam bijuši.

– Tā gan, – atbildēja Jadoks. – Bet šodien tur bija kaut kas īpašs.

– Kā tā?

– Tur ir kāds vīrs vārdā Jānis. Viņš ir ģērbies kamieļvilnas apmetnī, kas ir apsiets ar platu ādas jostu.

– Un tādēļ tu visu laiku biji tur? – to nevarēja saprast Amaks.

– Jā. Nē... Ne jau tādēļ, ka viņš ir savādi ģērbies, bet viņa sludināšanas dēļ, – paskaidroja Jadoks. – Kaut ko tādu nekad vēl es neesmu dzirdējis.

– Ko īpašu Jānis sludina?

– Viņš saka, ka viņam Dievs ir devis īpašu uzdevumu un ka Dievs negrib, lai mēs grēkojam. Un vēl viņš teica, ka Dievam mūs jāso daudzo grēku dēļ.

– Es arī gribētu redzēt šo vīru, – apņēmīgi noteica Amaks. – Vai atnāksi man līdzīd Jordānai?

– Protams. Es atnācu tikai tādēļ, ka biju apsolījis tev palīdzēt.

– Ak, tas var līdz rītam pagaidīt, – Amaks nevērīgi atmeta ar roku. Un abi draugi steidzīgi devās prom.

– Cik daudz ļaužu, – Amaks brīnījās.

– Viņi visi atnākuši klausīties Jāni, – Jadoks paskaidroja. – Re, tur viņš stāv, uz tā paugura.

– Jadok, pieiesim tuvāk, lai labāk dzirdētu. – Amaks spiedās cauri pūlim un vilka draugu sev līdzī.

– Klausieties visi! – Jānis skaļā balsī uzrunāja cilvēku pūli. – Es jums pateikšu kaut ko svarīgu! Dievs jūs ļoti mīl, bet Viņam nepatīk, ka jūs grēkojat. Viņš jūs sodīs, ja jūs darīsiet ļaunu.

– Ko tad lai mēs darām, Jāni? – jautāja kāds no pūļa.

– Tieši to es gribētu jums teikt, – Jānis atsaucās. – Sakiet Dievam: „Lūdzu, piedod! Es gribu mēģināt vairs nedarīt ļaunu.” Un tad es gribu jūs kristīt. Es jūs kristīšu Jordānā pagremdējot. Dievs ir apsolījis, ja jūs nožēlosiet savus ļaunos darbus un nevēlēsities tos vairs darīt, tad Viņš pēdos jums grēkus. Un kristības ir zīme tam, ka jūsu vaina tiks it kā nomazgāta, noskalota.

– Bet kā tad ir ar mani? – pēkšņi iesaucās kāds muitnieks. – Ko es varu darīt?

– Neņem lielākas nodevas nekā pienākas, – Jānim atbilde bija jau gatava.

– Un kas mums jādara? – jautāja romiešu karavīri.

– Neaplaupiet nevienu un neizspiediet nevienam naudu, un esiet mierā ar savu naudu. Un jūs, – Jānis pievērsās diviem farizejiem. – Kāpēc jūs esat šeit atnākuši? Vai jūs domājat, ka Dievs nesodīs tāpēc, ka esat cēlušies no Ābrahama? Ja jūs neatgriezīsities, ar jums notiks tā, kā ar koku, kas nes augļus. To nocirtīs un iemetīs ugunī.

– Amak, – draugu aiz piedurknes paraustīja Jadoks. – Es domāju, ka šis Jānis ir augšāmcēlies pravietis Elija.

– Tā es gan nedomāju, – Amaks čukstus atbildēja. – Drīzāk viņš ir Mesija, ko mēs jau tik ilgi gaidām. Viņš noteikti mūs atbrīvos no romiešiem.

– Es nezinu. Bet klausies, ko Jānis tagad saka...

– Daži no jums domā, ka es esmu Mesija, – Jānis skaļi turpināja savu uzrunu. – Bet es tas neesmu.

– Bet kas tad tu esi? – cilvēki bija neizpratnē.

– Es esmu sludinātāja balss tuksnesī. Es sagatavoju Kungam ceļu, – paskaidroja Jānis. – Es kristīju jūs ar ūdeni, bet pēc manis nāks viens spēcīgāks nekā es esmu, kam es neesmu cienīgs atrasisīt kurpju siksnas. Kad atnāks Mesija, tad jūs piedzīvosiet, cik ļoti Dievs jūs mīl.

– Ko viņš ar to domā, Amak? – atkal draugu uzrunāja Jadoks.

– Viņš runā tā, it kā Mesija jau būtu atnācis, – Amaks paraustīja plecus.

– Es nezinu, – Jadoks nopūtās. – Es cerēju, ka šis Jānis ir Mesija. Viņš varētu mums palīdzēt.

Kamēr abi vīri runāja, pie Jāņa virzījās kāds jauns cilvēks. Visas sarunas pēkšņi apklusā. Katrs varēja dzirdēt, kā tie sarunājas.

– Jāni, – svešais teica. – Es esmu nācis, lai tu mani kristītu.

– Es? Tevi? Tu taču to nedomā nopietni. Kāpēc man būtu Tevi jākrista? Tu taču neesi grēkojis. Tev vajadzētu mani kristīt, – Jānis atrunājās. – Tu esi mans Kungs, Tu esi Dieva sūtīts.

– Amak, tu dzirdēji? – Jadoks atkal sāka čukstus jautāt. – Vai šis svešais būtu

Mesija?

– Nerunā! Mums jādzird visu, ko šie abi runā, – Amaks pastiepās uz pirkstgaliem.

– Tev taisnība, Jāni, – Jēzus atbildēja. – Bet tev ir jākrista Mani. Es gribu parādīt citiem, cik tas ir svarīgi – kristīties.

– Kas man jādara? – domāja Jānis. – Lai gan Jēzus ir tāds pats cilvēks kā mēs, jo Viņš ēd, dzer, guļ, smejas un raud, tomēr Viņš vienmēr pilnīgi paklausa Dievam. Viņš ir Jērs, kas nes pasaules grēkus. Viņš ir Mesija. Viņš ir Dieva Dēls. Dievs Viņu ir sūtījis, lai Viņš piedotu ļaudīm viņu grēkus, lai ikviens, kas Viņam tic, varētu dzīvot jaunajā zemē.

– Nu, Jāni, es vēlos, lai tu mani kristi.

– Jā, Kungs, es Tevi kristīšu, – Jānis atbildēja. – Nāc, iesim lejā uz upi.

Abi nogāja lejā un iebrija ūdenī. Kad viņi stāvēja ūdenī, Jānis domāja: mīlais Dievs, es pateicos Tev, ka esi sūtījis savu Dēlu uz šo zemi un ka es drīkstu Viņu kristīt!

Jānis lēni iegremdēja Kristu Jordānā, līdz ūdens pārklāja Viņu tā, kā jau viņš mēdza to darīt ar citiem kristībniekiem.

– Amak, redzi? Gaisma!? – Jadoks atkal raustīja draugu.

– Jā, izskatās, ka gaisma nāk tieši no debesīm.

– Tev taisnība. Kas tas? – turpināja brīnīties Jadoks.

– Izskatās pēc baloža. Tas apstājas virs

Jēzus galvas.

Kamēr visi izbrīnījušies raudzījās uz gaismu, atskanēja spēcīga balss no debesīm.

– Tas ir mans mīlais Dēls, uz ko man ir labs prāts

– Tu dzirdēji, Jadok? – Amaks pagriezās pret savu draugu. – Balss atskanēja tieši no debesīm. „Tas ir mans Dēls.” Vai tad Jēzus ir Dieva Dēls?

– Es domāju, Amak, ka Dievs sūtīja savu Svēto Garu baloža izskatā.

Par to laiku Jēzus un Jānis izkāpa krastā.

– Mans uzdevums nu ir izpildīts, – domāja Jānis. – Jēzus, Mesija, Dieva Dēls ir atnācis. Esmu ļaudis sagatavojis Viņa atnākšanai. Es biju ceļa rādītājs. Tagad ļaudīm jāklausa Jēzus vārdos, jāraugās uz Viņu.

Kopš tā laika ir pagājuši gadu simti. Jēzus ir pabeidzis savu kalpošanu virs zemes un ir atgriezies debesīs. Tomēr cik brīnišķīgi, ka Viņš nav mūs atstājis neziņā un mums nav jāmaldās. Jēzus apsolīja: „Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas. Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu. (Jāņa 16:13–14)” Cik jauki, ka šis viņa apsolījums darbojas arī šodien!

Turpinājums no 11. lappuses.

►►► pasludinātu spriedumu: uzvedības samazināšanu, draudus par izslēgšanu no skolas un atņemšanu vecākiem, ja neprot mūs audzināt komunistiski. Visām bija 1 stunda jāstāv kaktā katru dienu, lielajām meitenēm pienākums sanest malku visām skolas krāsniņām, man – slaucīt ēdamtelpu un ēdamgaldus. Par šo sodu bija parūpējies komsorgs (komjauniešu organizators) Maigonis Rulle, kurš izsekoja, kādi cilvēki apmeklē dievnamu.

Pienāca oktobra svētki. Mums bija jāiet uz tautas namu, kas atradās 8 km no skolas. Ejot cauri Bērzaunes centram, Rulle komandēja: „Ar dziesmu, skaļāk, skaļāk, skaļāk!” Viņa mīļākā dziesma bija „Ar kaujas saucieniem uz lūpām”. Visiem vajadzēja iet pa ceļa vidu, kaut vai tur upe tecētu. Ja kāds mēģināja laipot, atskanēja Rulles uzklieziens: „Līdzināties, kreiso, ar dziesmu!” Dziesmu gan vajadzēja dziedāt tikai un vienīgi vienu „Ar kaujas saucieniem uz lūpām”. Kad komandēja dziedāšanas skolotājs, tad „Varen plaša mana zeme dzimtā”. Viņi laikam citas neprata.

Drīz sākās izsūtīšana. Mamma tika ieskaitīta kulakos. Pazīstami pagasta darbinieki brīdināja viņu par represijām. Mēs atstājām mājas uz visiem laikiem ar to, kas mugurā un pie rokas.

Turpmāk es mācījos Madonas 1. vidusskolā un par īri slaucīju ielu iepretim mūsu mājai. Saimniece mājā nedzīvoja. Viņa visu mājas dzīvi uzticēja man. Man bija jāatbild par 1. stāvu, ieskaitot saimniecības ēkas.

1948. gadā beidzu Madonas vidusskolu un iestājos LVU (tagad Latvijas Universitāte) neklāties nodaļā. Lai pelnītu iztiku un varētu mācīties, sāku strādāt Gaiziņkalna skolā, kur pagāja 19 raženi un skaisti darba gadi. Kad Gaiziņkalna skolu likvidēja skolēnu trūkuma dēļ, aizgāju strādāt uz Tukuma rajona Vānes skolu. Tā bija viena no lielākajām rajonā.

Baznīcas Anna

Vānes skola atradās barona Ilāna pilī. Telpas bija plašas, taču tik lielam skolēnu skaitam tik tikko pietika vietas.

Ilgāk dzīvojot, ievēroju kādu vecu, salīkušu, sīku sieviņu, kas veikalā reti un trūcīgi iepirkās. Pajautāju vietējiem, kas ir šī sieviņa? Nezinu, kā viņu īstenībā sauca, bet viņa bija mantojusi mīlu iesauku „Baznīcas Anna”.

Katru dienu apmēram puskilometru no

vietas, kur Baznīcas Anna dzīvoja, viņa nāca uz baznīcu. Zinādama, ka viņa ir baznīcā, nolēmu iet apskatīt Vānes baznīcu. Tā bija luterāņu baznīca. Telpas ārējā arhitektūra kādreiz bija grezna, bet tagad jau noplukusi. Iekšējās, salīdzinājumā ar Bērzaunes baznīcu, mazākas. Telpas grīdu klāja apbrīnojami glītas, gaumīgi saliktas, krāsainas flīzes, kas telpu it kā padarīja gaišāku. Grīdā bija iemūrētās 2 baltas marmora kapu plāksnes ar uzrakstiem: „Paul, Georg, Fridrich Hahn; Johanna, Magdalena Hahn geboren, gestorben” (dzimšanas, miršanas gadi).

Pa šaurām koka kāpnēm uzkāpu 2. stāvā, kur bija ērģeles. Logi bija krāsaini. Telpa izskatījās gan svinīga, gan baisa. Ievēroju, ka te valda ļoti liela tīrība, jo Anna katru dienu nāca telpas uzkopt. Dievkalpojumi tur nenotika. Nevienam viņai par šo uzupurēšanos nemaksāja. Tas bija viņas sirds darbs. Arī pensijas viņai nebija. Viņa „garu vilka” no ticības Dievam un mīlestības pret šo celtni un kādreiz dažu cilvēku līdzjūtības dāvanām.

Un tad ciema priekšsēdētājs iedomājās, ka šo sakrālo telpu var izmantot lietderīgi, ierīkojot sporta zāli, kur jauniešiem spēlēt bumbu. Ērģeles pēkšņi pazuda. Teica jau, ka esot aizvestas uz Rundāles pili, taču neviens neiedomājās skaidrot, kur tās patiesībā atrodas, vai nauda saņemta un kam tā atdota. Priekšsēdētājs jau nedomāja, ka Dieva godam šādu ērģeļu vajag. Pēc baznīcas pilnīgas pārveidošanas neizturēja arī Annas sirds, un viņa aizgāja Mūžībā.

Pensija

Pēc smagiem, bet veiksmīgiem darba gadiem iegādājās īpašumu Kandavas pievārtē. Beidzot te bija nesagrauta luterāņu baznīca.

Svētdien aizgāju uz dievnamu. Pēc pirmā apmeklējuma neko nevarēju spriest. Tad baznīcas darbiniece, zinādama, ka man ir personīgā māja Kandavas pievārtē, sūtīja pie manis mācītāja palīgu, lai es viņam apsolītu dzīvokli. Vienojāmies ar šo „Dieva vīru”. Drīz vien sapratu, ka viņš cenšas mani izmantot. Kad lūdzu palīdzēt viņam kā vīrietim gluži vai sīkumos, arvien sekoja atruna vai izlikšanās par slimu.

Es teicu, ka turpmāk nevēlos, ka viņš dzīvo manā mājā. Viņam bija arī iespēja aiziet, bet to viņš izdarīja tad, kad manis nebija mājās, mani krietni

apzogot. Lūk, Dieva vīrs.

Šis notikums spēcīgi sašūpoja manu attieksmi pret baznīcas kalpiem. Vērigi ielūkojoties un ieklausoties, arvien labāk sapratu to, ko vienkārši ļaudis saka par dažiem mācītājiem: „Klausies manos vārdos, neskaties uz mani darbiem.”

Kā es kļuva adventiste

Drīz vien mana dzīve spēcīgi izmainījās. Manai mājai kaimiņos dzīvoja jauna ģimene, adventisti – Anniņa un Juris Bites. Dažādi saimnieciski darījumi mūs pamazām satuvināja.

Kādu sestdienu aizbraucu uz Talsiem iepirkties. Šo pilsētu vēl nepazīnu. Atceļā uz autoostu biju nokļuvusi uz ielas, kas veda gar adventistu dievnamu. Tas bija Kunga nodoms.

Dārzā, tuvu ielai, stāvēja kāds vīrs un uzmanīgi mani aplūkoja. Es viņu uzrunāju un jautāju, vai pa šo ielu varēšu aiziet uz autoostu? Dievs mani vadīja pa šo ielu un lika man sastapt brāli Jākobsonu, kurš mani uzaicināja uz dievkalpojumiem.

Vēlāk bieži ar Bites ģimeni braucām uz Talsiem, lai piedalītos Dieva pagodināšanā. Kad Bites ģimene no laukiem pārgāja dzīvot uz Kandavas pilsētu, mūsu draudzība nemazinājās. Kandavā viņi dzīvoja mājā, kur saimniece bija ļauna burve, ļaunā gara apveltīta. Sevišķi šie kontakti viņai izpauzās ar mirušajiem pusnaktī, jo viņa izsauca garus. Tikai Bites ģimenes neatlaidīgas lūgšanas un pacietība palīdzēja izturēt šos sātana nemītīgos uzbrukumus.

Juris Bite, būdams cilvēks ar čaklām rokām un dāsnu sirdi, izturībā, pacietībā un uzņēmībā izveidoja adventistu draudzi un dievnamu Kandavā. Lielākie palīgi fiziskajā darbā bija tieši vecie draudzes locekļi, tādi kā brāļi Guldbergi – Jānis, Voldemārs, Fricis – un jaunākie Guldbergi – Jānis un Gunārs.

Prātā palicis neaizmirstams skats, kā Valdemārs Guldbergs ar savām slimībā deformētajām rokām un grūtībām centās noturēt un iztaisnot garās naglas, lai noliktu kaudzītē otrreizējai lietošanai. Kungs deva spēku un izturību, un tapa jauns lūgšanu nams.

Kādā saulainā atvasaras sabatā prāva mašīnu rinda no Kandavas devās uz Talsiem, kur Mordangas ezerā kopā ar Talsu brāļiem un māsām tika slēgta mūžīga derība un uzticība Tam Kungam. Arī es biju viņu vidū...

Citu konfesiju ziņas

Dievs un benzīns

ASV Sentluisas pilsētas degvielas uzpildes stacijās noturēti divi dievkalpojumi, lai pateiktos Dievam par zemākām degvielas cenām un lūgtu, lai tās kristos vēl vairāk.

Kustības “Pray at the Pump” (“Lūdzieties pie sūkņa”) organizētās lūgšanas notika pēcpusdienā un vakarā kompānijas “Mobil” degvielas uzpildes stacijās Sentluisā. Pasākuma dalībnieki lūdzās un dziedāja dziesmu “We Shall Overcome” (“Mēs tiksim ar to galā”) jaunās vārsēs “We’ll have lower gas prices” (“Mums būs zemākas degvielas cenas”).

Šo pasākumu aizsāka kustības aktīvisks no Vašingtonas Rokijs Tvaimens. Ja politiķi nespēj pazemināt degvielas cenas, tad laiks iejaukties Dievam, sacīja Tvaimens. Kustības pārstāvji jau uzskata, ka lūgšanas nes augļus, norādot, ka degvielas cenas jau sākušas kristies zem četriem ASV dolāriem (1,8 latiem) galonā (4,54 litri).

Vai anglikāņi šķeļas?

Kenterberijā Anglijas dienvidaustrumos jūlijā nogalē notikusi Lambetas konference – forums, kurā reizi desmit gados pulcējas visas pasaules anglikāņu bīskapi. Šo anglikāņu augstākās garīdzniecības tikšanos aizēno šķelšanās uzskatos par sieviešu un homoseksuālistu

lomu Baznīcas dzīvē. Konferencē, kas ilga 20 dienas, bija pulcējušies 650 bīskapi, lai nodotos kopīgām lūgšanām, apcerēm un sarunām. Nostāja par sieviešu un homoseksuālistu lomu Baznīcas dzīvē dominēja konferences darba kārtībā.

Pasaules anglikāņu kopienā ir 77 miljoni ticīgo, un tās vadītājs ir Kenterberijas arhibīskaps Rovans Viljamss. Ceturtā daļa anglikāņu kopienas bīskapu, viņu vidū arī lielākā daļa Kenijas, Nigērijas, Ruandas un Ugandas bīskapu, nepiedalījās konferencē, kas sākās nedēļu pēc Anglijas Baznīcas lēmuma atļaut sieviešu ordināciju bīskapa amatā. Konferencē nepiedalījās arī ASV Ņūhempšīras bīskaps Džīns Robinsons – pirmais anglikāņu garīdznieks, kurš, neslēpdams to, ka ir gejs, ievēlēts un iesvētīts bīskapa amatā. Robinsona ordinācija bīskapa amatā 2003. gadā bija notikums, kas iezīmēja “frontes līniju” anglikāņu liberāļu un konservatīvo starpā uzskatos par homoseksualitāti, bet pēdējā laikā arī jautājumā par sieviešu ordinēšanu bīskapa amatā.

Atklāšanas runā Kenterberijas arhibīskaps atzina, ka baznīca piedzīvo grūtus laikus. Arī Vatikāns paudis nožēlu par Anglikāņu Baznīcas lēmumu ļaut sievietēm ieņemt bīskapa amatu.

Nemīl iecietīgo Baznīcu

Vandaļi uzbrukuši trīs luterāņu baznīcām Stokholmā sakarā ar baznīcas piedalīšanos pašlaik pilsētā notiekošajā geju un lesbiešu pasākumā “EuroPride”, paziņojusi baznīcas mācītāja.

“Vakar no rīta mēs konstatējām, ka mūsu baznīca ir noklāta ar lapiņām, kurās teikts, ka homoseksuālisms ir kļūda. Ar vēl divām baznīcām Stokholmā bija noticis tas pats,” sacīja Hēgalidas draudzes mācītāja Gunilla Lindena. “Bija tiešas atsauksmes uz “EuroPride”, kā arī pret sievietēm mācītājām, skaļu mūziku un dejošanu vērsti teksti.”

Lapiņu autori ir grupa, ka sevi dēvē par “ortodoksālajiem kristiešiem”, un tās bija salīmētas uz baznīcu ārsienām un izkaisītas zemē.

Hēgalidas baznīca atrodas pasākuma “EuroPride” norises vietā, un pasākuma galvenajā laukumā informatīvo telti uzstādījusi Zviedrijas luterāņu baznīca, pie kuras pieder aptuveni 75% zviedru.

“Mums ir garīga atbildība par ikvienu mūsu draudzē, tāpēc mēs esam iesaistījušies “EuroPride”,” sacīja Lindena. “Mūsu vēsts pasākuma laikā ir saskatīt labo cilvēkos un sniegt cilvēkiem labu paraugu.”

Aicina legalizēt kontracepciju

Katoļu grupas no Eiropas līdz Amerikai publicējušas atklātu vēstuli, aicinot pāvestu Benediktu XVI mainīt Vatikāna nostāju attiecībā pret kontracepciju.

Avīzē “Corriere della Sera” publicēto vēstuli parakstījušas aptuveni 60 organizācijas, un tā parādījusies iepriekšējā pāvesta Jāņa Pāvila II enciklikas “Humanae vitae” par dzimstības kontroli 40.gadadienā. Katoļu disidentu organizācijas no vairākām valstīm, tostarp Lielbritānijas, Brazīlijas, Kanādas, Francijas un ASV, norāda, ka Romas katoļu Baznīcas izteiktajam nosodījumam par mākslīgo dzimstības kontroli bijušas katastrofālas sekas. Pēc viņu teiktā, no doktrīnas visvairāk cieš pasaules visnabadzīgākie un vājākie, bet katoļiem būtu jābūt spējīgiem “plānot savu ģimenes dzīvi ar pārliecību un tīru sirdsapziņu”.

Vēstulē kritizēta Vatikāna nostāja, kura “apdraud sieviešu dzīvības un miljoniem cilvēku rada risku inficēties ar AIDS vīrusu”. Mērķis ar enciklikas palīdzību pārliecināt katoļus izvairīties no modernām kontracepcijas metodēm ir “absolūti nesasniegts”, teikts vēstulē.

2006. gadā, kad pieauga reliģisko grupu spiediens, Vatikāns noliedza, ka būtu gatavs mīkstināt savu nostāju attiecībā uz prezervatīvu lietošanu.

JAUNUMS!

Izdevniecība "Patmos" piedāvā jaunu grāmatu, kas jūs iepazīstinās ne vien ar vitamīnu lomu, bet arī ar pēdējo gadu sensacionāliem atklājumiem par fitoncīdiem un to nozīmi, ārstējot 21. gadsimta slimības. Tās autore mūs pārliecina, ka piemērots uzturs un dzīvesveids vēža un citu slimību parādīšanos var ne vien novērst, bet arī veiksmīgi apkarot.

“Tomēr katrā cilvēkā Dievs ir iekodējis pārliecību par dabiskās vides nezūdamajām vērtībām, kas liek zinātniekiem un ārstiem arvien biežāk pievērst uzmanību dabiskām zālēm un līdzekļiem – bioloģiskiem preparātiem, kuriem nav tik daudz nevēlamu blakus efektu, jo tie nāk no Dieva «aptiekas»!”